

NAŠA LUČ

november 2006, letnik 55, številka 9

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Einsiedeln 2006 • 38. slovensko romanje

P. Robert je kot voditelj romanja z nami praznoval 40-letnico duhovništva.

Prinašanje darov k oltarju

Pri maši je prepeval moški zbor Anton Bezenšek s Frankolovega.

Konzul Jožef Ciraj se je poslovil od nas.

Koncert ansambla Fermata z Dunaja

Nagovoril nas je tudi častni gost Zorko Pelikan.

V dvorani Dorfzentrums

Skupinski spomin

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Resnica in pravica sta močnejši od teme in noči, od molka in pozabe.

Dr. Anton Stres, škof

Slovenija še išče pot do Slovenije v širnem svetu 2

Slika 6

Verujem v Boga, Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje 7

Neomajna domovinska ljubezen 8

Svete gore 9

Konfin 10

Prisluhnimo domovini 11

Cerkev na Slovenskem 12

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Leto brez sonca 39

Dolgo potovanje k tebi 40

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Oglasi 43

Prva str. ovitka: s. Aleša:

Pomnik izseljenstvu v Črenšovcih

Druga str. ovitka: SKM Zürich: 38. slovensko

romanje v Einsiedeln

Tretja str. ovitka: s. Aleša: Teden duhovnosti

in kulture v Črenšovcih

Četrta str. ovitka: Tamino Petelinšek: Spomin na

umorjene v Kočevskem rogu

Kako nam gre?

Izseljenski duhovniki iz Evrope smo se srečali v oktobru na 99. pastoralni konferenci. Trije delovni dnevi so potekali v starodavnem mestu Mainz, kjer je bil prvi škof veliki misijonar srednje Evrope sveti Bonifacij.

Upravičeno je zavetnik Evrope tako kot sveta brata Ciril in Metod, ki sta opravila malo kasneje podobno delo med Slovani. Iz duhovnega zaklada evangelija so evropski narodi oblikovali kulturo, ki je zaznamovala zgodovino s svojo odprtostjo za duhovni in gmoetni napredek.

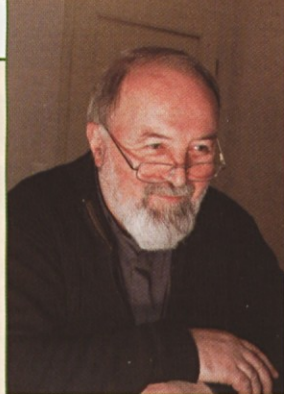
Pastoralne konference slovenskih izseljenskih duhovnikov so namenjene samo temu, da bi dušni pastirji svoje poslanstvo v imenu Jezusa Kristusa znali in zmogli opravljati čim bolj zvesto in zavzeto v korist in napredek rojakov po svetu. Zato je bil program konference naravnani na presojo razmer in možnosti za živo občestveno življenje slovenskih skupnosti.

Govorili smo o zahtevah po integraciji, ki se pojavljajo ponekod na precej trd način, o finančnih stiskah v krajevnih škofijah in spremenjenem odnosu do narodnih župnij. Tudi v naših farah ni več mogoče zagotoviti do sedaj običajne prisotnosti duhovnika. Ponekod bodo maše bolj poredko ali pa bo treba kakšno manjšo skupnost povabiti k najbližji večji podružnici. Govorili smo o župnijskih sodelavcih in pomočnikih. Kaže, da bo težko pridobiti nove duhovnike iz Slovenije in bomo morali naloge opraviti tisti, ki smo že v izseljenstvu.

Ekonomski položaj izseljenskih župnij je zaskrbljujoč. Podpore se krčijo in v do sedaj samoumevnih uslugah slovenskih misij rojakom se odpira vprašanje, kako naj jih še naprej vzdržujemo. Nekatere misije nimajo zagotovljenega denarja niti za razpošiljanje oznanila po pošti. Treba se bo zateči k najcenejšemu načinu obveščanja. V skrajni sili se bo treba obrniti na vernike in prositi za razumevanje in podporo. Brez tega ne bo več mogoče zagotoviti dosedanjega rednega župnijskega dela. Izseljenski duhovniki si že dolgo pomagamo med seboj. Naš duhovniški solidarnostni sklad pa ne zadošča več za kritje najbolj kritičnih potreb slovenskih župnij po Evropi. Iskati bo treba dobrotnike in podpornike ter druge finančne vire. Vse to in še veliko podrobnosti je na dan prinesla pastoralna konferenca.

V takih razmerah je potrebno strniti vse moči na najpomembnejše. Nekatere dejavnosti bomo lažje ponudili in izvedli s skupnimi močmi. Zato pa bomo morali naprositi tudi naše vernike za razumevanje in tisto podporo, ki jo lahko opravijo brezplačno. Odgovornost vseh do župnije lahko marsikaj nadomesti, če bo le pripravljenost za skupno dobro živa in zanesljiva. Navsezadnje gre za nas. Nihče nam ne more vzeti našega skupnega življenja in veselja, če mi to hočemo ohraniti sebi in svojim prijateljem.

Kristjan mora tudi danes delati pogumno, poln zaupanja v božjo moč za duhovni napredek današnje Evrope. Zato voščim vsem veliko poguma v ta naš sedanji in bližnji čas.

J. Pucelj

Slovenija še išče pot do Slovenije v širnem svetu

Drugi del pogovora z msgr. dr. Janezom Zdešarjem odkriva, da domovina še ne razpozna same sebe v Slovencih po svetu in njihovem slovenstvu.

Današnje slovensko izseljstvo živi nekoliko drugače kot v tvojih časih. Na tujem rojeni generaciji nekateri prerokujejo samo še zaton slovenstva. Vendar imamo Slovenci iz zgodovine dokaj močne dokaze slovenske narodne vzdržljivosti. Ali se lahko opiramo na to dobro zgodovinsko izkušnjo tudi danes?

JZ: To vprašanje lahko samo potrdim! Všeč mi je izraz slovenska vzdržljivost. Ta se včasih pokaže šele v drugi ali tretji generaciji, ko slovenstvo nekako spontano spet pride do izraza, čeprav je bilo morda v prvi ali drugi generaciji res vedno bolj utišano. Če to slovenstvo v drugi in tretji generaciji zna pokazati istočasno živetost v tujo kulturo, civilizacijo, v katero se harmonično vpleta, potem je to moč suverenosti. Do izraza prihaja notranje bogastvo tega človeka, ki z navdušenjem pove, da so bili njegovi starši, prastarši, praprastarši Slovenci. To je gotovo nekaj pozitivnega, tudi če se navzven morda izgubi jezik. Razlikujem med slovensko manjšino, ki je v zamejstvu, kjer bi države (konkretno Madžarska, Avstrija in Italija) morale resno zagotoviti možnost razvoja jezika in med izseljenci, ki bivajo v svetu. V zahodnoevropskih državah ali pa še bolj v severno- in južnoameriških ali pa v Avstraliji ni realno pričakovati, da bodo tretja in nadaljnje generacije še govorile slovensko. Če pa bodo črpale pozitivnost, to je za naše rojake kulturna zavest slovenstva, ki so jo dobili od staršev, prastaršev, potem je to lahko samo notranje bogastvo za človeka, ki to svojo identiteto sproščeno izraža in s tem bogati v slovenskem duhu tudi okolje, v katerem živi.

V domovini pogosto naletimo na nerazumevanje te dvokulturnosti, tega, da je izseljensko slovenstvo oblikovano tudi s kulturo kraja in dežele, kjer biva. Stike z izseljenstvom dojema običajni Slovenec le na folklorni ravni.

Dr. Janez Zdešar na Sv. Višarjah. Tokrat kot romar-poslušalec.

JZ: S tem vprašanjem se zopet vračamo k programu Rafaelove družbe. Ravno to je tisto, kar nam primanjkuje. Ta ustanova je edina, ki se je res skušala vživeti v življenje slovenskega človeka v drugi, tretji, četrti generaciji na tujem. Zato je lahko prepoznavala tudi možnosti za prihodnost, osebno rast izseljenega človeka, ki s ponosom govori o svojem izvoru, pa čeprav je sedaj popolnoma integriran v Nemčiji, Angliji, Ameriki, Avstraliji. Slovenci v matični domovini imajo premalo informacij o izseljenskem delovanju in življenju, ker imajo premalo institucij, po katerih bi prihajale verodostojne informacije v slovensko javnost. Nakazujejo pa se že spremembe, saj imamo Institut za slovensko izseljenstvo pri SAZU-ju, ki je objavil vrsto dobrih študij, vendar na znanstvenem nivoju. Naloga, ki še čaka, pa je ozvesti celotno slovensko javnost, kako živijo izseljeni sobratje in sestre. To je po naravi naloga Rafaelove družbe.

Samostojna Slovenija ima dokaj nejasen in oklevaljoč odnos do izseljenstva. Kako ocenjuješ to počasno pot v normalizacijo odnosov Slovenije do izseljenstva?

JZ: Razlaga je zelo preprosta: v srednjih kadrih – v pravosodju, šolstvu, prosveti, v administraciji, kulturi – so še vedno ljudje, ki so zrasli iz prejšnjega sistema in gledajo na to dogajanje tako, kakor so bili navajeni do leta 1990. Emigracija je bila zanje nekaj sovražnega, zato zanjo tudi sedaj nimajo nobenega srca, tudi če imajo sedaj priložnost zvedeti o njej kaj več stvarnega. Tu ne gre samo za »levo« politiko, prepričan sem,

da so v ozadju še razni centri mikrokoordinacije, ki zavestno ovirajo, da bi v slovensko javnost stopilo pozitivno poročanje o Slovencih po svetu. Koliko norčevanja vedno znova zasledimo v javnih občilih na primer o argentinskih Slovencih, o tem, kako so nerealni ... Pojem emigracije ima še vedno negativno konotacijo. Biti emigrant, še posebej če prihajaš iz Argentine, je nekaj negativnega. Vendar prav iz tega okolja izhajata dva kardinala (Ambrožič in Rode), ki sta prišla iz emigracije, poznamo nekaj politikov (Bajuk), pisateljev (Simčič), ki so bili v emigraciji in so sedaj doma, pa tudi priznanih umetnikov in znanstvenikov in mnogo drugih ljudi, ki so visoko kulturno izobraženi in dejavni. Ti dokazujejo, da je večja obveščenost, priznanje in upoštevanje dejavnosti slovenskih emigrantov lahko samo v dobro kulturnemu življenju v domovini. Izseljenstvo lahko domovino tudi bogati.

V domovini se z lahkoto naredi propaganda proti vračanju slovenskih izseljencev v domovino. Je slovenski odnos do lastnih narodnih vrednot postal preveč ekonomski?

JZ: Velika nevarnost je, da bi to res postal, ker že postaja preveč ekonomski. Normalno bi bilo, da bi najprej pomagali našim emigrantom, da bi se vrnili domov. Mnogi imajo bogate izkušnje iz gospodarskega, znanstvenega področja, pa ne dobijo ponudb v Sloveniji, ki bi jih sicer lahko dobili kot prvi. Zdi se, da tudi tu deluje že omenjena zavora: migracija je nekaj, kar je madež v duši slovenskega človeka.

Z drugimi besedami: naša družba, država, ustanove še niso odkrile izseljenstva kot narodne, ekonomske, kulturne in politične vrednote.

JZ: Tako je. Izseljenstvo je kot nek odpadni privesek, za katerega je najboljšo, da se izgubi in da o njem nič več ne govorimo. Presegli so to mišljenje le posamezni mlajši intelektualci, ki so deloma izšli tudi iz radikalnih komunističnih vrst in se iz nje kasneje izločili, npr. Taras Kermauner, ki govori o argentinskem čudežu.

Kar pa so Slovenci v Argentini zavrili: »Mi nismo čudež. Mi to živimo, razvili smo z lastnim garanjem.«

JZ: Njihovo življenje in organizirano delovanje je dokaz, kako nesmiselna je obtožba, da so njihovi starši sodelovali z okupatorjem v izdajalskem smislu, da so negirali slovenstvo, ga zatajili in zavrgli. Prav nasprotno! Kako bi bilo možno, da bi ti ljudje izdali slovenstvo, če pa njihovi sinovi v tujini veliko bolj upoštevajo vrednote domovine in slovenstva kot pa marsikateri rojak v Sloveniji.

Evropska zveza je za nekatere manjše narode pomenila velik korak naprej in tega si obetamo tudi Slovenci. Vendar je opazna tudi druga plat tega razvoja: odmik od lastne duhovne in kulturne omike v plitvino na ravni »kruha in iger«. Bo Evropa zmogla kaj več?

JZ: Moram reči, da je to najbolj pogubno od vsega, kar se dogaja. Kajti če hočem biti član neke skupnosti,

Limburg, težaško delo naših izseljencev

potem sem to kot nekdo, ki sem drugačen od drugih, ne pa z vsemi drugimi zlit v neko brezbarvno enoto. Samo kot različen od drugih, s svojim lastnim življenjem, lastno zgodovinsko izkušnjo lahko bogatim neko skupnost. Nevarnost Evropske zveze je mišljenje, da je materialno bogastvo tisto, ki nas bo reševalo, sredstvo za doseganje tudi duhovnih vrednot. Če bo Evropska zveza znala upoštevati in živeti pravilno sorazmerje med materialnim in duhovnim in če bomo tudi Slovenci znali to miselnost vnašati v skupnost, potem nas lahko samo obogati. Ta poudarjena in hotena individualnost in hkrati materialno bogatenje, zvišanje socialnih standardov je nekaj dobrega. Ne more pa biti samo materialno glavni namen, ampak človeška družba v celoti, h kateri bistveno pripada duhovni svet, človeška plemenitost in bogastvo duha.

Ozriva se še na odnos Slovencev do narodnega duhovnega in kulturnega izročila. Ali nevednost o naši zgodovini, o naših kulturnoduhovnih dosežkih omejuje samozavest sedanje generacije?

JZ: Mislim, da to misel lahko potrdim, da to je ovira. Velikokrat so nam poudarjeno govorili, da smo Slovenci narod hlapcev, vendar je to mnenje, zgodovinsko gledano, napačno oziroma pretirano enostransko. Odkar smo se začeli zavedati, da smo Slovenci – zunanji izraz tega je bila prva tiskana slovenska knjiga, torej od Trubarja naprej – smo Slovenci ne objekt, ampak subjekt evropske zgodovine. Prebivali smo na ugodnem območju, ki so mu rekli »habsburška hiša«. O tem govoriti kot o »stoletni sužnosti« je neumnost. Nacionalistični in zlasti

močni protislovenski glasovi so se v habsburški monarhiji pojavili šele po revoluciji 1848. Razlaga, da je bilo vseh 400 ali 300 let nazaj tako, je izmišljotina. Če pogledamo po številu študentov, ki so študirali v Padovi, na Dunaju, v Gradcu, in odkrijemo, koliko je bilo tam slovenskih profesorjev in celo rektorjev teh univerz, potem ni težko ugotoviti, da smo Slovenci nadpovprečno dobro zastopana provinca. Provincialnost in središčnost je treba razumeti v pravem sorazmerju. Ravno povprečnost province je bila v slovenskem prostoru presežena. Slovenci smo pri tiskani izdaji prevoda celotnega Svetega pisma (Dalmatinova biblija, 1584) na šestnajstem mestu na svetu (Hrvati šele 1831). Med desetimi novimi članicami Evropske zveze smo prvi, ki smo uspeli sprejeti skupno valuto. Tak maloštevilen narod, kakor smo, smo na nekaterih pomembnih kulturnih področjih v prednosti pred marsikaterim večjim narodom.

Korenina duhovnega življenja Slovencev in tudi celotne Evrope je krščanstvo. Zdi se, da se temu ne godi najbolje v modernem času na tem prostoru. Kaj to pomeni za evropske kristjane? Nas že dovolj jasno kliče k streznitvi: »Zdaj pa zares! Tu gre za stati inu obstati.«

JZ: Ne vem, ali bo v evropsko ustavo prišla omemba Boga ali ne. Prosim, da me v naslednjem prav razumete: končno mi ne gre za to, ali bo omenjen ali ne. Gre za duha, iz katerega bomo živeli v Evropi, in sicer dobro, v polnosti živeli. To pa bo samo, če bomo znali ohraniti duhovne, transcendentne vrednote sredi materialne blaginje, za katero se v Evropski zvezi

Spominska slika naših delavcev v Belgiji

predvsem potegujemo. To pa zahteva absolutno odprtost navzgor, v nadnaravo, v transcendenco, v neko absolutno resnico. To je življenje v praksi iz prepričanja, da je nad nami vsemi Bog. Tu ne sme biti nobenega relativizma. Sodobno Evropo pesti ravno to: razni relativizmi, ki zanikajo polnost resnice in jo poskušajo nadomestiti s strpnostjo, ki jo propagirajo kot poglavitno vrednoto. Po besedah sedanjega papeža v Evropi premočno vlada diktatura relativizma, ki je dajansko usuznjenje človekovega duha in človeku ne pusti, da razmišlja o nadčloveškem. Človek bo srečen samo, če bo dosegel materialni in duhovni blagor in če bo upošteval obe realnosti.

Tako ima krščanstvo v Evropi zelo odgovorno nalogo in poslanstvo.

JZ: Ima imenitno in čudovito nalogo! Mi kristjani moramo biti veseli, če smemo pri tem sodelovati. Gre za uresničevanje božjega kraljestva na tej zemlji. Ko je Kristus umrl na križu, je bilo javno razglašeno z napisom na križu: »Tukaj je na križu Jezus, kralj.« Božje kraljestvo je bilo ustoličeno na križu, Cerkev je bila ustanovljena na binkošti. Mi kot kristjani moramo gledati, da bomo nadaljevali oznanjevanje tega božjega kraljestva, ki ga je Jezus začel. Ta naloga je bila vedno znova v zgodovini uresničevana. Večkrat je že kazalo, da bo Cerkev propadla, pa je edina ustanova, ki obstaja že 2000 let. Ni imela ne maršalov ne generalov, ne vojskovodij ne cesarjev, nima nobenih dinastij, ki iščejo sebi primerno 'modro kri', ampak žlahtnost (plemstvo), ki se rojeva iz duha. Eden od dokazov za to je papeštvo.

Naši manj verni ali neverni sogovorniki pravijo, da se to lepo sliši, in se čudijo, zakaj nismo bolj pogumni kristjani? Zakaj tega ne postavljamo bolj zares v svoje življenje?

JZ: Ugotavljam, da upravičeno tako trdijo ...

Vrniva se k našemu izseljenstvu. Je Cerkev v domovini premalo pogumna glede zelo konkretnih vprašanj: vrnitev škofa Rožmana in nekaterih drugih duhovnikov ali izjemno pomembnih Slovencev, ki jih je zadela usoda političnega begunstva?

JZ: Imam vtis, da bi slovenska Cerkev res lahko bila bolj pogumna. Imenoval si škofa Rožmana: njemu lahko kdo očita manj primerne, napačne pastoralne poteze. Toda da bi njegovo delovanje kakorkoli bilo v škodo slovenskim narodnim interesom, je nizkotna laž in obrekovanje. Tu bi kot kristjan res pričakoval nekoliko več odločnosti v tem spoznanju in ravnanju tudi v cerkvenih krogih. Zelo me je zbolelo, kako so se nedavno od močnih, a resničnih izjav nadškofa Perka distancirali. Niso rekli, da je govoril napačno, vendar pa da ga je treba razumeti, ker je on osebno veliko pretrpel v sistemu itd. Najbolj pomembno za slovensko Cerkev v tem trenutku je, da ostane enotna, da se ne pusti diferencirati ne od zunaj ne od znotraj. Da škofje in škofije ostanejo v edinosti med seboj in da Cerkev ne zapade v preveliko zaupanje v denar, saj razna sponzorstva lahko močno škodujejo.

Hvala lepa za pogovor.

Pogovarjal se je J. Pucelj

Staatsmijn, naši rojaki so dodobra spoznali, da ima kruh zelo trdo skorjo.

Slika

»Tebi sem napisal prvo knjigo, s prvo sliko sem skušal upodobiti Tebe,« pravi pesnik Rilke v svojem brevirju Bogu. Dejansko imata pisava in slika v večini zgodnjih kultur tudi verski pomen. Božanske sile in osebe skušajo upodabljati.

Judom pa je bilo prepovedano delati rezljane ali slikane podobe Boga. S tem si je mali Izrael postavil ostro mejo proti kultom sosednjih narodov in proti njihovim slikam bogov in malikov. Kako nemočne so te podobe, lepo vidimo iz 113. psalma po latinskem štetju: »Podobe poganov so samo srebro in zlato, delo človeških rok. Usta imajo, pa ne govore, oči imajo, pa ne vidijo. Njim bodo podobni, ki jih delajo, vsak, ki vanje zaupa.« Tudi islamska vera, ki je nastala po judovstvu in po krščanstvu, ne pozna slik. Po tej veri je Bog prevelik, da bi ga mogla obseči kaka podoba.

Toda Bog je hotel postati človek, da bi človeka odrešil in pobožanstvil. To je novost krščanstva in njegov osrednji nauk.

»Kdor je videl mene, je videl Očeta,« pravi Jezus Filipu. Jezus je, kakor bo pozneje rekel Pavel, »ikona Očeta«. Od takrat je krščanstvo dobilo navdih za neštete slike vere. Sprva so to bile slike Kristusa in svetnikov, pozneje in po daljšem obotavljanju tudi slike Boga, nevidnega Očeta, ob katerih pa se moramo seveda vedno zavedati, da so bolj nepodobne kakor podobne tistemu, ki ga predstavljajo. Srednjeveški slikarji in oblikovalci mozaikov so v slikovnih ciklih o stvarjenju sveta Boga Očeta vedno nadomeščali z mladostnim Kristusom, ker se jim je zdel Oče neupodobljiv in ker je, kakor vemo, Pavel rekel, da je v Kristusu vse ustvarjeno. Končno pa je Michelangelo na stropu Sikstinske kapele upodobil Očeta samega kot Stvarnika sveta.

V zgodovini krščanstva se je večkrat zgodilo, da so se dvignili viharji preganjanja svetih podob. Tako je bilo v času spora zaradi svetih podob v prvi Cerkvi in v času protestantske reformacije. Vendar pa je v celoti krščanstva veselje nad slikami močnejše kakor skepsa

nasproti sleherni upodobitvi Svetega. Ta drža je upravičena in ima temelj v učlovečenju Boga v Kristusu.

Neki slikar ikon je videl v sanjah, da so se svetniki sami, ko jih je naslikal, nastanili v ikonah in tako upodobljenemu dali realnost. Po tem gledanju slika ni samo opozorilo na upodobljeno, temveč ima tudi delež pri tem upodobljenem. Tako lahko postane upodobitev svetnika milostna podoba.

»Vse ljudstvo se je gnetlo okoli njega in se ga skušalo dotakniti, kajti iz njega je izhajala moč in mnoge ozdravljala,« poroča evangelij o Jezusu. To hrepenenje se pri mnogih kristjanih nanaša tudi na slike, ki predstavljajo Kristusa, njegovo odrešenje in njegove svetnike. Jezus Kristus tega hrepenenja ni zavrnil, temveč ga je velikokrat izpolnil s tem, da je uslišal prošnje in molitve vernih.

Podoba Matere Božje v starostnem domu

»Verujem v Boga, Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje«

45. Ali moremo skrivnost Presvete Trojice spoznati samo s človeškim razumom?

Bog je sicer pustil sledove svojega troedinega bitja v stvarjenju in v Stari zavezi, toda Sveta Trojica kot najgloblja notranjost božje Biti je takšna skrivnost, ki je nedostopna samemu človeškemu razumu in celo veri Izraela pred učlovečenjem Božjega Sina in prihodom Svetega Duha. Takšno skrivnost nam je razodel Jezus Kristus in je izvir vseh drugih skrivnosti.

46. Kaj nam Jezus Kristus razodeva o Očetovi skrivnosti?

Jezus Kristus nam razodeva, da je Bog »Oče«, ne samo ker je stvarnik vesolja in človeka, ampak predvsem zato, ker večno rojeva v svojem naročju Sina, ki je njegova Beseda, »odsvit njegovega veličastva in podoba njegovega bistva« (Heb 1,3).

47. Kdo je Sveti Duh, ki nam ga razodeva Jezus Kristus?

Sveti Duh je tretja oseba Presvete Trojice. Je Bog, prav isti Bog z Očetom in Sinom. »Izhaja iz Očeta« (Jn 15,26), ki je kot počelo brez počela, izvir vsega troedinega življenja. Izhaja tudi iz Sina (Filioque) zaradi večnega daru, ki ga Oče naklanja Sinu. Poslan od Očeta in učlovečenega Sina Sveti Duh vodi Cerkev »k spoznanju vse resnice (Jn 16,13).

48. Kako Cerkev izraža svojo trinitarično vero?

Cerkev izraža svojo trinitarično vero tako, da izpoveduje enega Boga v treh osebah: Očeta in Sina in Svetega Duha. Tri božje osebe so en Bog, ker je vsaka izmed njih istovetna s polnostjo ene same in nerazdeljive božje narave. Tri božje osebe so stvarno različne med seboj edinole v odnosih, ki postavljajo te osebe v medsebojno razmerje: Oče rojeva Sina, Sin je rojen od Očeta, Sveti Duh izhaja iz Očeta in Sina.

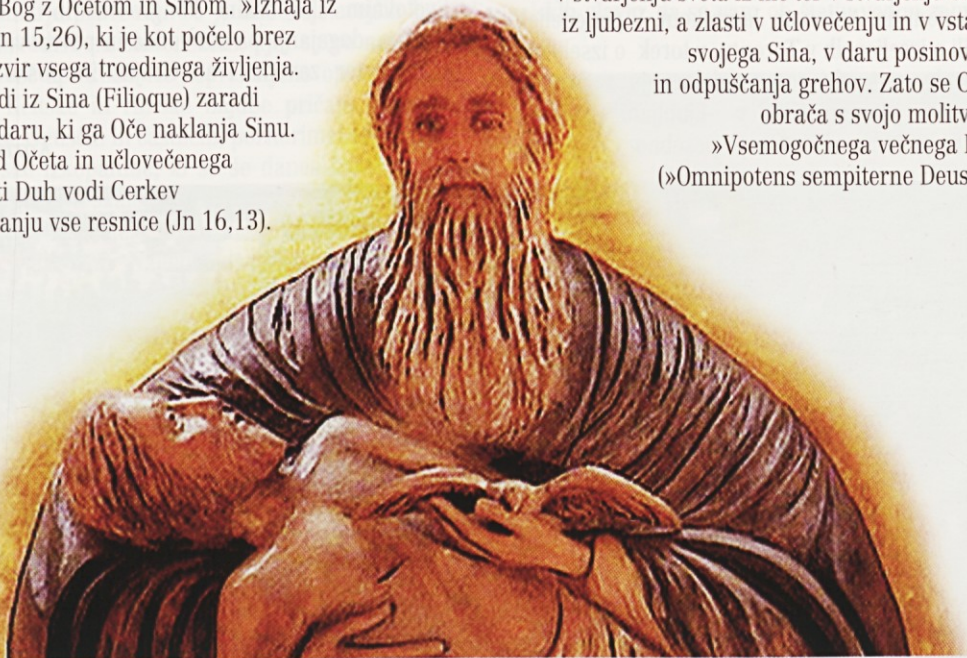
49. Kako delujejo tri božje osebe?

Božje osebe, ki so neločljive v tem, kar so, so neločljive tudi v tem, kar delajo: Trojica ima eno samo in prav isto delovanje. Toda v enem samem božjem delovanju je vsaka oseba navzoča na svojski način, ki ji je lasten v Trojici.

»O moj Bog, Trojica, ki te molim ... Umiri mojo dušo. Naredi iz nje svoja nebesa, svoje ljubljeno bivališče in prostor svojega počitka. Naj te nikoli ne pustim samega, marveč naj bom tam, v vsej celoti, vsa prebujena v svoji veri, vsa v adoraciji, vsa predana tvojemu stvariteljskemu delovanju« (blažena Elizabeta od Svete Trojice).

50. Kaj pomeni, da je Bog vsemogočen?

Bog se je razodel kot »Močni, Mogočni« (Ps 24,8–10), tisti, kateremu »ni nič nemogoče« (Lk 1,37). Njegova vsemogočnost je vesoljna, skrivnostna in se razodeva v stvarjenju sveta iz nič ter v stvarjenju človeka iz ljubezni, a zlasti v učlovečenju in v vstajenju svojega Sina, v daru posinovljenja in odpuščanja grehov. Zato se Cerkev obrača s svojo molitvijo na »Vsemogočnega večnega Boga« (»Omnipotens sempiterne Deus ... «).

Presveta Trojica

Neomajna domovinska ljubezen

Teden duhovnosti in kulture v Črenšovcih posvetili izseljencem

V nedeljo, 10. septembra, so v Črenšovcih z odkritjem spomenika izseljencem, blagoslovitvijo Halasove romarske poti in mašo, ki jo je ob župnijskem prazniku daroval škof dr. Marijan Turnšek, sklenili tradicionalni teden duhovnosti in kulture.

Teden duhovnosti in kulture, ki ga organizira Zavod svete družine Črenšovci, je nadaljevanje Kleklovih dnevov, ki jih je leta 1992 vpeljal Kleklov odbor. Letos so ga posvetili vsem slovenskim izseljencem, še posebej rojakom.

Ogled nazorne razstave pokaže, da skoraj ni celine, kamor ne bi stopila prekmurska noga. Zato so od 2. do 10. septembra namenili vsak dan drugi skupini izseljencev. Sobota, 2. septembra, je bila namenjena izseljencem v ZDA (Chicagu). V nedeljo, 3. septembra, so pripravili akademijo ob začetku šolskega leta z naslovom: »Slovenska šola doma in po svetu - izraz ljubezni do domovine« z gostom ljubljanskim pomožnim škofom dr. Antonom Jamnikom. V ponedeljek so govorili o izseljencih v Torontu, v torek o izseljencih v Montrealu, v sredo so v sodelovanju s Svetovnim slovenskim kongresom v Ljubljani predstavili Prekmurce in izseljenstvo - posebno Črenšovce, v

četrtrek so spregovorili o izseljencih v Hamiltonu in zahodni Kanadi, v petek so prišli na vrsto izseljenci v Avstraliji, v soboto pa izseljenci v Evropi. Osrednji razmislek vseh dni je veljal razgrnitvi razlogov za odhod v tujino. Val izseljevanja se je v Prekmurju začel v drugi polovici devetnajstega stoletja in se nadaljeval v dvajsetem stoletju. Po drugi svetovni vojni, v letih 1952 do 1958, je iz župnije odšlo okrog 1500 mladih fantov in deklet. Vzrokov je bilo več. Med drugim je tudi skrivnim pobegom čez mejo botroval tedanji komunistični režim. Prekmurci so danes po svetu zelo spoštovani in cenjeni zaradi pridnosti, poštenosti, delavnosti, vere in ljubezni do domovine. S svojimi držami in prepričanji pričujejo in kažejo svojim sedanjim novim domovinom in različnim narodom prepoznavnost Slovenije. Ljubezen do domovine so pokazali tudi v času osamosvajanja Slovenije.

Na oboje je opozoril tudi evropski poslanec Lojze Peterle v nedeljo, 10. septembra, na priložnostni slovesnosti ob odkritju prvega spomenika, posvečenega izseljencem v Sloveniji, ki ga je zasnoval akademski slikar Štefan Hauko. Ob predstavnikih domače politične in družbene javnosti ter izseljencev je bil navzoč tudi državni sekretar in vodja Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu Zorko Pelikan.

Teden duhovnosti in kulture je Zavod svete družine Črenšovci izvedel v sodelovanju z občino Črenšovci, s Svetovnim slovenskim kongresom in z Rafaelovo družbo, dogajanje pa sta vodila in povezovala župnik in direktor zavoda Ivan Krajnc in poslanec Jožef Horvat.

Karlo Smodiš

Svete gore

Podružnična cerkev Matere Božje.

Informacije: Župnijski urad Sv. Peter pod Svetimi gorami, 3256 Bistrica ob Sotli 7.

Dostop: z avtom do vznožja. Glavni shodi za Marijine praznike.

Na Slovenskem imamo več vrhov, ki so jim pobožni ljudje dali naziv Sveta gora, samo eden med temi pa ima naziv Svete gore. Že ta množinska oblika imena pove, da gre za poseben, v mnogočem izjemen kraj, ki ne potrebuje dodatnih krajevnih oznak: ob Sotli, nad Sv. Petrom in podobno. Svete gore so med najslavnejšimi slovenskimi božjimi potmi. Leže na 521 metrov visokem z listavci poraščenem gorskem vrhu na vzhodni meji Slovenije, tam kjer se Kozjansko prek mejne reke Sotle že spušča v Hrvaško Zagorje. Davnega leta 1265 so bile prvič omenjene kot »Gora Device Marije pri Kunšperku«, kasneje so jim rekli »Gora naše ljube Gospe«, prvič pa se zapišejo Svete gore leta 1642. Najbrž je to ime prišlo od petih cerkva, ki so postavljene kot ptice na skalnatem vrhu.

Svete gore so za arheologe, umetnostne zgodovinarje in zgodovinarje pravi raj. To je eno najstarejših bogoslužnih središč na Slovenskem, kjer se po najdbah sodeč že več kot 2000 let neprekinjeno opravlja bogoslužje. Keltske in rimske najdbe pričajo o predkrščanskih svetiščih in častilcih, poznorimske in zgodnjeh Slovanske izkapanine, ki se še danes izpod krpic zemlje, ki pokriva skale, ob vsakem deževju prikažejo na plano, pa spričujejo dolgo krščansko bogoslužno tradicijo Svetih gor. Najlepši dokaz za to so stare cerkvice: sv. Jurija z znamenitim in zagonetnim napisom ter reliefom na pročelju, sv. Martina s čudovito romansko-gotsko arhitekturno zgodovino, svetih Fabijana in Boštjana s pisanimi freskami, sv. Bolfenka s izbranimi slikarskimi in stavbnimi deli ...

Srce vseh teh malih cerkvic pa je mogočna cerkev, posvečena svetogorski Mariji. Na njenem mestu je prvotno stala manjša cerkev »Naše ljube Gospe«. Po prestani reformacijski ihti, ki je najbolj prizadela prav božjepotne kraje, so se romarji zopet oklenili Svetih gor. Tako so dotedanje svetišče, ki je bilo v dokaj žalostnem stanju, prenovili in razširili. V letu 1611 ga je posvetil ljubljanski škof Tomaž Hren, saj je to ob-

močje (pilštajnska pražupnija) sodilo takrat pod njegovo pastirsko oblast.

Naval romarjev je povzročil, da so se že ob koncu istega stoletja in v začetku naslednjega upravitelji lotili nove zidave. Leta 1693 so pozidali iz rezanega kamna večji prezbiterij in vanj postavili veliki oltar. Cerkveni ladji so prizidali dve stranski, nad njima kasneje postavili še galerije, povečali pevski kor, vse pa v temeljih, kjer so naredili kripti, še bolje utrdili. Večino del so dokončali leta 1723 pod župnikom Janezom Gietlerjem, delno pa so prizidovali še kasneje. Sedanje svetišče je dolgo 30 in široko 15 metrov in tvori dvoranski tip cerkve. V ladji so na vsaki strani po trije oltarji, posvečeni najbolj priljubljenim ljudskim zavetnikom. Štiri stranske oltarje in razkošno prižnico, od koder še zdaj pridigajo, so izdelali v delavnici konjiškega mojstra Mihaela Pogačnika okrog leta 1735.

Sredi cerkve je za romarje najdragocenejše: podoba svetogorske Marije na prestolu. Umetnostno sicer ne pomeni kaj izrednega, vendar se ljudska pobožnost ni nikoli ravnala po tem, temveč po srcu. Za njim je v prezbiteriju glavni oltar, eden najlepših daleč naokrog. Kar v treh s stebri razdeljenih nadstropjih (52 stebrov) stojijo angeli in priprošnjiki in priprošnjice (40 kipov!) romarjev in romaric. Sredi te »onstranske glori« je v tronu Brezmadežna z Jezusom v naročju, ob njej pa na posebnih galerijah cel angelski orkester in množice angelskih glav, da se vam ob štetju vedno zamešajo številke.

Konfin

V drugi polovici septembra so slovenski mediji poročali, da so ustrezni strokovnjaki s pomočjo jamarjev iz 40 m globokega brezna Konfin pri Grčaricah dvignili posmrtno ostanke blizu 90 ljudi, ki so jih primerno kvalificirani »neznanci« mogoče še žive zmetali vanj 24. junija leta 1945. Zločin ni neznan, saj ga je že pred leti v knjigi osvetlila skupina pravnikov. Med pobitimi naj bi bila verjetno polovica nemočnih ranjencev.

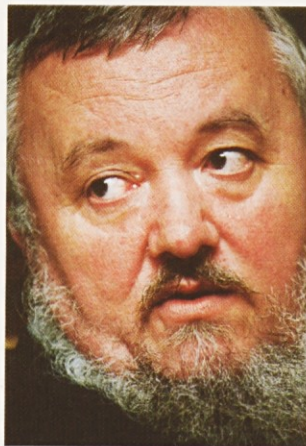
Tokratno razkritje zločina ima nekatere specifične poteze:

1. Izkop je vodila ustrezna državna komisija. Doslej je nekaj takih izkopov že bilo, vendar v manjšem obsegu in predvsem v režiji svojcev žrtev.
2. Znan je datum smrti, zelo verjetno je ohranjen tudi seznam usmrčenih.
3. Pri izkopavanju je sodeloval strokovnjak ministrstva za notranje zadeve.
4. Čeprav so številne podrobnosti znane, so storilci znova »neznani«.

V zvezi z razkritjem zločina bi lahko marsikaj zapisali. Najmanj to, da je pobijanje nemočnih ranjencev eden najhujših zločinov.

Tisti, ki običajno na vse možne in nemožne načine opravičujejo povojne poboje, so tokrat ostali tihi. Ne zaradi zadrege, ne zato, ker mislijo, da je bil to zločin, ampak zato, da bi bila vsa stvar čim prej pozabljena. To je že nekaj let zelo učinkovita taktika, kolektivna pomoč določenih političnih sil izpred leta 1990 k množični izgubi spomina Slovencev. Sproženih je bilo le nekaj pocestnih govoric, ki smešijo one, ki so izkop sprožili ter tiste, ki so poskrbeli, da je bila javnost o tem obveščena.

Širša slovenska javnost je kljub odmevnemu govoru celjskega škofa dr. Antona Stresa pri spominski maši na Teharjah ostala dokaj mlačna. Vzrok za tako stanje je apatija, ki so jo povzročile dosedanje obravnave poveljnih pobojev. Dr. Mitja Ferenc je doslej odkril že 410 prikritih grobišč, samo letos okoli 70, pričakuje jih še okoli 150–200. Slovenska javnost verjetno ni bolj maščevalna kot druge v Evropi, gotovo pa ne more razumeti

vsega, kar se s temi tragičnimi dogodki iz slovenske zgodovine dogaja. Ne gre za iskanje neposrednih izvrševalcev zločinov, sam sem jih kar nekaj poznal in so že vsi pokojni, gre za organizatorje in poveljnike. Še tega ne vemo, kdo jim je iskal brezna. Slovensko zgodovinsko, ki mu tudi sam pripadam, je v

tem pogledu, razen nekaj svetlih izjem, opravilo zelo klavno vlogo. Ključni problem je v tem, da ustrezne strokovne službe ne morejo, ne znajo ali nočejo najti ustreznih zgodovinskih dokumentov. Gotovo niso vsi uničeni, vendar so vse strani zastavljene tako, da se skoraj nič odločilnega noče zgoditi.

Po vojni je obstajala znotraj policijskih vrst posebna organizirana skrb, pomagali pa so jim tudi gozdarji in nekatere druge službe, zlasti komunalne, za prikrivanje morišč. Ne razumem, zakaj ne morejo vsaj teh razkriti!

Nedavno je manjša skupina sodnikov vrhovnega sodišča podprla ljubljanskega županskega kandidata dr. Franceta Arharja. Je nestranski, čeprav uživa podporo slovenskih strank demokratičnega porekla. Kmalu po njihovem javnem nastopu so začeli njihovo izjavljanje problematizirati. Človek bi razumel, če bi to storile konkurenčne politične stranke, toda to je storila »stroka«. Ista »stroka«, ki je nemočna, ko je treba razjasniti povojne poboje.

Moram priznati, da sem občudoval sodišče, ki se je znalo upreti javnemu pritisku v primeru Ribičič v imenu neodvisnosti stroke. Ko se spominjam nazaj, kaj vse se je dogajalo brez sodnih epilogov na gospodarskem področju, del tega so razkrili in pokazali tudi na krivce v lastnih vrstah, pa se tudi mene vse bolj loteva apatija. Prav slednje pa je najbolj zaskrbljujoče. Ne zato, ker sem del množice, ampak zato, ker tako, kot ona, ne vem ne kod, ne kam.

Glede prihodnosti ostajam optimist. Prevelik je bil ta poveljni zločin, da ne bi našel pravega mesta v slovenskem kolektivnem zgodovinskem spominu.

Stane Granda

Mejnik, ki narodov ne ločuje, temveč jih združuje

Predavanje akademika dr. Kajetana Gantarja na romanju treh Slovenij na Svete Višarje, III. del

Žal so bile to samo pobožne želje, ki se niso uresničile. Svet pod Višarjami je ostal zunaj meja slovenske države. Ostal je tudi zunaj okvira Koroške, saj spada danes pod Videmsko pokrajino. Seveda za nas Slovence to ni dobra niti idealna rešitev. Poznam nekaj izobražencev iz Vidma, ki mi govorijo, kako postaja njihova pokrajina (in še zlasti njihova univerza) ponosna na svoje multinacionalno bogastvo: v njej poleg Italijanov živijo tudi Furlani in Ladini in nemško govoreča manjšina v Kanalski dolini. Posebno bogastvo pokrajine pa predstavljajo Slovenci, ne samo v vaseh pod Višarjami, ampak tudi v Reziji, v Nadiški in Terski dolini, z narečji in folklornimi znamenitostmi, ki jih že dve stoletji raziskujejo učenjaki vsega sveta.

Poleg tega pa ne smemo pozabiti, da z rojaki pod Višarjami zdaj živimo v isti državni zvezi, v EZ. Ne ločijo nas karavle in carine, ne mejniki in državne meje. Nasprotno, mejniki, kot je višarska cerkev, kjer so iskali pomoč in uteho naši očetje, kjer so molile slovenske, furlanske in tirolske matere, nas danes povezujejo. Ehrlichove besede, ki so v njegovem času zvene le kot utopija, so postale stvarnost. Revolucionarne parole, ki so pod njihovo masko namišljeni heroji pobijali in morili svoje žrtve, pa so romale na odpad.

Bodočnost slovenskega naroda in naših zamejskih rojakov danes nista več odvisna od zastražene meje, ampak od narodove notranje moči, od njegovega moralnega potenciala. Ta se skriva v moči krščanskih družin, ki jih povezuje zakonska zvestoba in odprtost življenju. Izhod iz demografske krize, ki nas ogroža, ni v paradah ponosa, ki jih z velikim pompom prirejajo istospolni partnerji. Izhod ni v uvozu delovne sile iz balkanskih ali daljnih eksotičnih dežel, ki so nekaterim politikom bolj dobrodošli kot naši rojaki, ki so v najtežjih pogojih ohranili zvestobo maternemu jeziku in izročilom svojih dedov in ki bi nam lahko prinesli

demografsko, moralno in kulturno osvežitev. Ne pozabimo, da so bili med njimi tudi Ehrlichovi učenci, ki so v Chicagu in Torontu pred več kot pol stoletja začeli izdajati časopis Slovenska država, v času, ko si v Sloveniji, pod masko bratstva in edinstva jugoslovanskih narodov, o tem nihče še sanjati ni upal.

Edini izhod je v naših družinah, v svetosti zakonske zveze. Institucija družine, ki bi jo t. i. napredni sociologi radi odpisali kot nekaj staromodnega in preživelega, ostaja nepogrešljiva celica narodovega organizma, edini garant narodovega preživetja in njegove bodočnosti. Od zakonske zvestobe in od rodovitnosti naših družin je odvisna usoda slovenskega naroda.

Naj nam bodo Svete Višarje, kot je zapisal Ehrlich v svojem prvencu, gora Sinaj, ki nas kliče k izpolnjevanju desetih božjih zapovedi, najstarejšemu dokumentu družinske etike, ki ni danes nič manj aktualen kot pred tisočletji.

Naj nam bodo Svete Višarje gora Morija, kjer je Bog od Abrahama zahteval največjo žrtev, naj mu daruje svojega sina. Ne pozabimo, da je Bog tudi od slovenskega naroda terjal največjo žrtev, naj mu daruje enega svojih najboljših sinov, Lamberta Ehrlicha. In ne samo enega sina, ampak tisoče najboljših sinov, cvet naših družin, ki so bili žrtvovani kot klavna daritev.

Prepričani smo, da njihova žrtev ni bila zastoj, kot je zapisal Cankar v Podobah iz sanj: "Nobena solza ni bila pretočena, nobena kaplja krvi ni bila prelita zaman."

Bog je Abrahamu njegovo žrtev obilno poplačal: Ker si to storil in mi nisi odrekel svojega sina, te bom obilno blagoslovil in silno pomnožil tvoj zarod, kakor zvezde na nebu in kakor pesek ob morskem obrežju ...

In v resnici je Bog zaradi te žrtve tudi naš slovenski narod blagoslovil in silno pomnožil. Koliko zavednih in rodovitnih slovenskih družin je danes po vseh celinah, v ZDA in Kanadi, v Argentini in Avstraliji, koliko kulturnih domov, cerkva in kapel so sezidali, kaj vse so naredili za nastanek in priznanje slovenske države!

Verujemo, da so temelji slovenske države, ki se nam je pred petnajstimi leti kot po čudežu rodila iz ruševin socialistične Jugoslavije, sezidani na žrtvah Ehrlicha in naših najboljših sinov, ki so v težkih preizkušnjah ohranili zvestobo veri svojih dedov, zvestobo Bogu, narodu in domovini.

Slovesna razglasitev mariborske nadškofije in metropolije

V mariborski stolnici so 24. septembra, na Slomškovo nedeljo in ob 160. obletnici škofovskega posvečenja blaženega Antona Martina Slomška, slovesno razglasili mariborsko nadškofijo in metropolijo. Potem ko je Sveti sedež 7. aprila letos na Slovenskem ustanovil tri nove škofije, mariborsko škofijo pa povzdignil v nadškofijo, je bil tokrat dotedanji mariborski ordinarij Franc Kramberger umeščen za tamkajšnjega prvega nadškofa in metropolita.

Somaševanje škofov in duhovnikov je vodil Franc Kramberger, slovesni govornik pa je bil apostolski nuncij v Sloveniji Santos Abril y Castello, ki je v Maribor iz Vatikana prinesel listino o razglasitvi nove nadškofije in jo tudi prebral.

Apostolski nuncij je po predaji listine Krambergerju v slovesnem govoru poudaril, da je bil glavni namen reforme, da bi božjemu ljudstvu služili še bolj od blizu, kar bi lahko katoliški Cerkev na Slovenskem dalo novega poleta. Velik pomen je dal tudi Slomšku, čigar dejanja so bila velika, tako da se sploh ne čudi, zakaj ga slovenski narod časti v taki meri.

Tako mariborsko nadškofijo kot celjsko in murskosoboško škofijo je pozval k nadaljnjemu dobremu sodelovanju, vernike pa, naj ostanejo zvesti svojemu prepričanju, kakor mu je bil vse svoje življenje zvest tudi Slomšek. Kot je še dodal apostolski nuncij, ima o slednjem zelo dobro mnenje tu-

Metropolit je predsednik cerkvene pokrajine (metropolije). Njegovi službi pripadajo dolžnosti in pravice, kot so: nadzor nad vero in disciplino v podrejenih škofijah, vizitacije ter opravljanje obredov v celotni cerkveni pokrajini.

Cerkvena pokrajina predstavlja način organiziranja sosednjih delnih (krajevnih) Cerkev oziroma škofij v višje strukture po teritorialnem kriteriju. Cerkvena pokrajina je ustanovljena z namenom pospeševanja skupne pastoralne dejavnosti sosednjih škofij. Samo vrhovna cerkvena oblast (Sveti sedež) ima po posvetovanju s škofi pravico ustanoviti, razpustiti ali obnoviti cerkveno pokrajino. Nosilec oblasti v njej je pokrajinski cerkveni zbor in metropolit. Več cerkvenih pokrajin lahko sestavlja eno samo škofovsko konferenco. V Cerkvu na Slovenskem imamo od 7. aprila 2006 dve metropoliji: ljubljansko sestavljajo ljubljanska nadškofija ter koprška in novomeška škofija, mariborsko pa mariborska nadškofija ter celjska in murskosoboška

škofija. Msgr. dr. Franc Kramberger je prvi metropolit novoustanovljene mariborske metropolije.

Msgr. dr. Franc Kramberger je 29. junija 2006 iz rok svetega očeta Benedikta XVI. prejel palij, ki predstavlja vez metropolita z rimskim papežem in je znamenje metropolitove oblasti v cerkveni pokrajini. Palij je zunanje znamenje polnosti metropolitove službe in obenem izraz edinosti, ki metropolit povezuje s papežem in Apostolskim sedežem. Palij je vezan na osebo vsakega metropolita in ga morajo ob smrti metropolita položiti skupaj s truplom v grob. Palij je stkan iz ovčje volne in metropolita opozarja, da mora biti pastir, posnemovalec Dobrega pastirja (prim. Jn 10,1–21), ki je blodečo ovco nesel nazaj k drugim ovcam in je zanje dal tudi življenje. Metropolit naj bo kot pastir vedno skrben in buden, ozira naj se okrog, da mu katere ovce ne bi raztrgal volk. Ta del metropolitove obleke je simbol za oblačilo slave, ki je bo v večnosti deležen skupaj s svojimi ovcami.

Slovesen sprevod pred mariborsko stolnico

di papež Benedikt XVI., ki je ob nedavnem sprejemu novega slovenskega veleposlanika nekaj zelo lepih besed povedal tudi o Sloveniji.

Nadškof Kramberger je v zahvalnem nagovoru dejal, da se z razglasitvijo nadškofije in metropolije končujejo in hkrati kronajo vsa letošnja dogajanja ob ustanovitvi novih škofij, zdaj pa se začenja tisto, za kar se je vse to zgodilo - pastoralno, versko, duhovno, tudi kulturno in narodnostno delo po smernicah drugega vatikanskega cerkvenega zbora in slovenske sinode.

"Začenja se poglobljeno delo kot odgovor na znamenja in izzive v naši sedanjosti za prihodnost naše nadškofije in Cerkve na Slovenskem. Dogodki, ki smo jih doživeli in slovesno obhajali, nas obvezujejo, da novi pravni ureditvi damo nov način in vsebino našega delovanja, uresničenje

Dr. Franc Kramberger, prvi mariborski nadškof in metropolit, skupaj s somaševalci

novih odnosov med škofi, duhovniki, pastoralnimi sodelavci in vsemi verniki," je dejal nadškof Kramberger in dodal, da to ne pomeni klerikalizacije družbe ali triumfalizma Cerkve, temveč nenehno prizadevanje, da bi Cerkev pri nas in z njo vsi verniki zaživali še bolj avtentično evangeljsko življenje.

Kramberger je še dejal, da njegov namen ni, da bi ob slavlju v programskem nagovoru razgrnil pastoralne načrte, saj te že imajo. "Evangelij je naš program. Drugi vatikanski koncil in naš plenarni zbor, to so naši načrti. In uresničenje tega je in bo naš pastoralni napor iz dneva v dan, iz leta v leto. To bodo naši odgovori na znamenja in izzive našega časa," je povedal nadškof in se v nadaljevanju zahvalil vsem, ki so v preteklosti in danes pomagali pri ohranitvi in razvoju slovenske Cerkve ter nastanku mariborske nadškofije.

Slovesnosti razglasitve nove metropolije se je udeležila velika množica vernikov.

Naravni prirast prebivalstva leta 2005 je bil po končnih podatkih negativen. Umrlo je 668 prebivalcev več, kot se jih je rodilo. Skupni prirast prebivalstva je bil pozitiven zaradi visokega selitvenega prirasta, saj se je v državo priselilo 6.436 oseb več, kot se jih je iz nje odselilo, je objavil Statistični urad RS.

V prvem četrtletju 2006 je bilo število umrlih manjše kot v enakem obdobju lani. Začasni podatki za prvo četrtletje leta 2006 kažejo v primerjavi s končnimi podatki za prvo četrtletje leta 2005, da je v letošnjem prvem četrtletju umrlo precej manj oseb (za 14,2 odstotka) kot lani v tem četrtletju, medtem ko se število živorojenih ni bistveno spremenilo. Število oseb, ki so se v tem času v državo priselile, se je povečalo za 14,9 odstotka, število tistih, ki so se odselili v tujino, pa je bilo večje za 36,8 odstotka.

Valuto evro moramo v Sloveniji kot "euro" zapisovati na gotovini, v ustavni pogodbi in zakonodaji EZ. V drugih primerih pa lahko enotno valuto EZ, ki 1. januarja 2007 postaja naša nacionalna valuta, zapisujemo z "v", kot evro. O imenu in zapisu skupne valute so se stare članice EZ dogovorile leta 1995 v Madridu. Kot je bilo sklenjeno takrat, morajo vse članice evro zapisovati kot "euro" (izjema je le Grčija), hkrati pa za ime valute ni predvideno sklanjanje oziroma kakršenkoli drugačen zapis pri tvorbi pridevnika.

Sprejeta novela zakona o varnosti in cestnem prometu podaljšuje obdobje med tehničnimi pregledi, in sicer

Švedsko-slovenski vzpon 2006 v slovenske gore

Švedsko-slovenski vzpon. Na starem Ljubelju.

tako, da se bo prvi tehnični pregled za motorna vozila opravil štiri leta po prvi registraciji, nato pa šesto in osmo leto ter potem vsako leto.

Od leta 2002 do 2005 je število ljudi, ki so dobivali državno socialno pomoč, naraslo z 62 na več kot 90 tisoč. Po podatkih so revni državo leta 2002 stali 18, tri leta pozneje pa že 32,8 milijarde tolarjev. Člani strank vladne koalicije so prepričani, da so za tako velik porast krive številne zlorabe. In te bodo preprečili s spremembami zakona o socialnem varstvu, ki ga bodo začeli uporabljati prihodnje leto. Med novimi paragrafi tega zakona je največ razburjenja doživel tisti, ki prejemnike socialnih pomoči prisiljuje, da sprejmejo kakršno koli delo, ki se jim ponudi.

Na zadnjem delu gorenjske avtoceste od Vrbe do Peračice mora Družba RS za avtoceste (Dars), ki je že začela z gradnjo, pridobiti več zasebnih zemljišč. Tako je država, ki jo zastopa državno pravobranilstvo, na Upravno enoto Radovljica vložila 50 zahtevkov za razlastitev nepremičnin, ki ležijo na bodoči trasi avtoceste. V štirih primerih so se z razlastitvenimi zavezanci in upravičenci dogovorili o odkupu, v ostalih pa je upravnna enota izdala odločbe za začetek postopka razlastitve nepremičnin.

V Termah 3000 v Moravskih Toplicah je svoja vrata odprl hotel najvišje kategorije Livada prestige. Gradnja hotela s 122 nadstandardnimi sobami in storitvami za najzahtevnejše goste je stala 4,8 milijarde tolarjev. Livada, ki je edini hotel s petimi zvezdicami v slovenskem termalnem turizmu, je tudi eden izmed šestih hotelov v Sloveniji s petimi

zvezdicami, že prihodnje leto naj bi bil zaseden 45-odstotno in s tem posloval z dobičkom.

V Sloveniji smo lani zabeležili 2,4 milijona prihodov turistov, kar je največ v samostojni državi. Prihodi domačih turistov so ostali na enaki ravni kot leta 2004, a se je število prenočitev zmanjšalo za 2 %. Število prihodov tujih turistov predstavlja 65-odstotni delež prihodov turistov v letu 2005, njihove prenočitve pa predstavljajo 58-odstotni delež. Največ turistov je bilo iz Italije, sledijo Nemci in Avstrijci.

Turisti ostajajo v naših turistično-prenočitvenih zmogljivostih približno 4 dni, domači prenočijo v povprečju eno noč več kot tuji. Najmanjkrat prenočijo Francozi, najdlje ostanejo Nizozemci. Lani je bila v Sloveniji najbolj obiskana Postojnska jama, sledijo Muzej na Blejskem gradu, Virtualni muzej in Razgledni stolp na Ljubljanskem gradu.

Rodnost na Slovenskem se znižuje že dobrih 100 let. V drugi polovici 18. stoletja je nataliteta nihala med 34 in 26 promili, ob koncu 19. stoletja pa se je začela zniževati. To zniževanje traja že celo stoletje in morda še ni končano, ugotavlja publikacija Rodnost v Sloveniji od 18. do 21. stoletja, ki so jo predstavili na državnem statističnem uradu. Od druge polovice 18. stoletja do konca 19. stoletja se je družinsko življenje na Slovenskem začelo razmeroma pozno. Moški so bili namreč ob sklenitvi zakonske zveze stari že nekaj čez 30 let, ženske pa nekoliko manj. Izjemi sta bili morda Primorska in Prekmurje. Poleg tega se niso mogli poročiti vsi, zato je bilo več samskih, rodnost je bila nižja, rojevalo pa se je razmeroma veliko nezakonskih otrok. Slednje je bilo značilno predvsem za Koroško in Štajersko. Višjo rodnost lahko opazimo

Izletniki iz Merlebacha pred vstopom na otok Mainau

Merlebach. Le kakšna je pisana slovenska beseda za mlade Francoze iz Boulayja?

med vernimi ženskami, čeprav je tudi tu opaziti nihanja glede na izobrazbo. Med poklicnimi skupinami z najvišjo rodnostjo izstopajo kmetovalke. To je ena redkih poklicnih skupin, ki zagotavlja obnavljanje generacij.

Ustavno sodišče je presodilo, da je človek, ki je prestopil iz JLA in ni bil udeležen v neposrednih obrambnih aktivnostih, lahko vojni veteran.

Zaradi prometnega prekrška, ki znaša na primer samo 20.000 tolarjev, se lahko znajdemo tudi v zaporu. Gre za institut uklonilnega zapor, ki je v veljavi od začetka leta 2005. Prej je veljalo, da lahko namesto plačila kazni za vsakih 10.000 tolarjev kazni en dan odsedimo v zaporu. Uklonilni zapor ni kazen, ampak "sredstvo prisile storilca k plačilu", so olepšano povedali na ministrstvu za pravosodje. Uklonilni zapor pomeni, da gre prekrškar, če kazni ne plača v 15 dneh, v zapor, dokler se ne ukloni in plača svojega dolga. Takšen zapor lahko traja največ 30 dni, če kazen še vedno ni plačana (lahko jo plača tudi kdo od svojcev, prijateljev), sledi izvršba.

Poletni vrtoglavi živžav okrog mlina Thicourt

LONDON

Po premoru v poletnih počitnicah, zlasti v mesecih julij in avgust, ko v kapeli »Našega doma« ni slovenskih maš za rojake iz Londona in okolice, smo na drugo nedeljo v septembru, 10. septembra, zopet začeli z rednimi slovenskimi mašami, ki bodo odslej na vsako drugo nedeljo v mesecu vse do meseca junija – do prihodnjih poletnih počitnic. Pri naši maši v septembru smo se razveselili udeležbe lepega števila londonskih Slovencev, pa tudi rojakov iz domovine. Posebno smo bili veseli obeh deklic, ki jih je k maši pripeljala Ester, vnukinja naše dobre Metke, ki sta zelo poživila in pomladila srca naših starejših ljudi. Pri maši je lepo in z velikim občutkom za božjo besedo bral mašna besedila Andrej, Metkin vnuk. Posebno vzdušje pa dajo sveti maši naše slovenske cerkvene pesmi, ki jih radi pojemo.

Naš dom ali »Slovensko župnišče sredi Londona« opravlja danes svoje poslanstvo v dveh glavnih dejavnostih. Najprej zagotavlja svoj pomen v službi delovanja narodnega dušnega pastirja med Slovenci. Upadanje starih aktivnih članov slovenskega občestva se iz leta v leto opazno nadaljuje. Vzrok je ostarelost in odhod v večnost. V pastoralnem delovanju se je treba vedno bolj usmerjati k individualnemu spremljanju ostarelih in onemoglih rojakov.

Stara povojna slovenska populacija šteje morda še nekaj sto rojakov. Odzivnost ljudi na skupna srečanja ob slovenskem bogoslužju je v tem okviru stalna. Na kaj drugega pa se ti rojaki vse težje odzivajo. Tako je duhovnik pri zbiranju podatkov o tem, kako jim gre in kje so, vedno bolj prepuščen lastnemu iskanju in iznajdljivosti.

Sem in tja se pojavljajo velikopotezne ocene o številu Slovencev na Otoku, ki navajajo število 1500. Vendar do sedaj ni bilo še nikogar, ki bi raziskal in kolikor toliko utemeljeno navedel nek oprijemljivejši podatek. Župnijska kartoteka nudi vendarle neko osnovo mnenju, da je tukaj (v mislih imamo ves Britanski otok) vsaj 1000 naših ljudi. Tudi sodobni pripomočki iskanja slovenskih imen vzamejo veliko časa in slovenskemu župniku ni mogoče vsega preverjati.

Župnik iz izkušnje ve in poudarja, da je njegova služba vendarle mnogim še vedno pomembna (koristna). Ne le da verni rojaki lahko z neko gotovostjo računajo vsaj na slovenski pogreb, ampak so za obiske in zakramentalno oskrbo izjemno hvaležni in jo potrebujejo.

»Naš dom« v Londonu je najprej dom za duhovnika in za bogoslužna in druga srečanja slovenskih kristjanov. Ostaja pa slej ko prej dokaj obiskano shajališče mnogih v Anglijo prihajajočih študentov in ostalih ljudi z mnogovrstnimi nameni. Dom nudi poceni prenočišča: od treh nočitev do enega meseca bivanja. V tej vlogi ima Dom zagotovljeno prihodnost, dokler bo London tudi za Slovence pomembno mesto v Evropi.

Slovenska župnija je tukaj utemeljena v pastoralnem poslanstvu tako

za stalno naseljene rojake kakor tudi za začasne naseljence in obiskovalce Anglije in predvsem njenega glavnega mesta. Tudi v novem času bo nedvomno (morda bolj kot to lahko uvidimo danes) pomembno, da je našim ljudem v svetu na razpolago neko duhovno središče, ki pomaga ohranjati duhovne in narodne vrednote na krščanski način.

Slovenski župnik ne postavlja pred obiskovalce nobene zahteve ali pogojev verske narave za nastanitev v »Našem domu«. Kolikor ga obiskovalci sami nagovorijo glede njegovega duhovniškega poslanstva, se seveda odzove. Vendar k maši povabi le, če se sami za to zanimajo. Izkušnja uči, da preveč zavzeto nagovarjanje ali spodbujanje povzroči prej nasprotno reakcijo. Pričevanje je že v samem obstoju takšnega doma sredi tega velenja in uspešno deluje večjemu kratko pojasnilo, čemu in kako je nastalo to slovensko središče v Londonu. Današnje konkretno poslanstvo Doma in prisotnost duhovnika tako zajame tudi človeka, ki je prišel vanj z željo, da poceni prebije nekaj dni ali tednov v tem mestu.

Ekonomsko vzdrževanje Doma in duhovnika se vse manj rešuje v okviru slovenske misijske (župnijske) skupnosti. Od Cerkve v Sloveniji in slovenskih državnih ustanov ne moremo pričakovati nobene redne podpore. Tukajšnja krajevna Cerkev finančno ne podpira narodnih misij.

Tako je slovenski duhovnik in Naš dom vse bolj odvisen od prispevkov za prenočevanje, ki jih dajejo obiskovalci. Povpraševanje po tej uslugi je zadovoljivo. Seveda ta vir dohodka ne zadošča. Pomoč s strani Cerkve v stiski iz

Königsteina se je zmanjšala na 2000 funtov letno. Ostale finančne zadrege se pokrivajo iz fonda Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi. Bog plačaj sobratom duhovnikom za zvestobo v solidarnosti!

S. C.

Obisk in bivanje apostolskega nuncija, nadškofa Ivana Jurkoviča v »Našem domu«

V ponedeljek, 11. septembra, smo sprejeli na obisk v »Naš dom« visokega gosta, veleposlanika svetega očeta, apostolskega nuncija v Kijevu (Ukrajini), nadškofa msgr. Ivana Jurkoviča, ki je med nami bil val do ponedeljka, 18. septembra.

Za nas vse in za »Naš dom« ter slovensko katoliško središče na Britanskem otoku je ta visoki obisk veliko pomenil, saj v več kot 50-letni zgodovini svojega obstoja ni imel tako visokega obiska, kot je bil obisk nadškofa - apostolskega nuncija in po vrhu še Slovenca.

Vsi v hiši smo občudovali njegovo ponižnost, ljubeznivost in preprostost v vsakdanjih odnosih do slovenskih stanovalcev Doma in do osebja druge narodnosti, ki skrbi

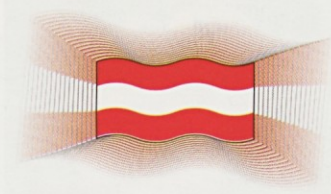
za snago, kuhanje in druga potrebna opravila v Domu.

London, ki mu že iz študijskih let ni neznano mesto, je večji del prevozil z najetim kolesom (biciklom). Vsak dan si je s pomočjo tega prevoznega sredstva od zgodnjega dopoldneva do večera ogledoval in odkrival to evropsko »megalopolo«. Posebno se je zanimal za izjemno raznolikost londonske arhitekture.

Še nikoli v času obstoja naše misije v tej deželi ni kapela Doma doživela, da bi tolikokrat daroval sveto mašo v njej kak nadškof in celo poslanec svetega očeta. Vsako jutro, skozi ves teden, je nadškof-apostolski nuncij v njej daroval sveto mašo ob somaševanju župnika S. Cikaneka.

Župniku je za spomin izročil dragocen dar: čudoviti »ikonostas« Bogorodice kazahstanske in Kristusa Vladarja vesoljstva, ki sedaj krasi in duhovno bogati kapelo »Našega doma«. Osebjui hiše (našim gospodinjam in čistilkam) in stanujočim pa je ob svojem odhodu podaril lepe papeževe rožne vence z naročilom, da jih je potrebno nositi in uporabljati za molitev. Bili so jih vsi zelo veseli in posebno brazilski dekleti sta jih

sprejeli s hvaležnim in spoštljivim poljubom papeževga križca na rožnem vencu.

A V S T R I J A

DUNAJ

Tokrat moram najprej poročati o smrti v naši skupnosti. V soboto, 16. septembra letos, je v svojem stanovanju na Kleine Neugasse v 5. dunajskem okraju umrla gospa Zdenka CAPUDER. Rojena je bila 9. junija 1928 v Kamniku. Poročila se je in možu rodila sina Joška. Pet let kasneje je rodila dvojčke, Borisa in Vanjo. Mož je čez par let iz političnih razlogov zbežal v Avstrijo, konkretno na Dunaj. Čez slabo leto mu je žena Zdenka s tremi otroki (Joško je bil star 14, dvojčka pa 8 let) želela slediti. Najprej so šli v Trst in tam dobrih pet mesecev čakali, da so smeli naprej na Dunaj. To je bilo pred 43 leti, torej leta 1963. Dve leti kasneje je v cesarskem mestu porodila še hčerko Ireno.

Vsekakor je preživljala zelo trda leta in ni čudno, če je imela vedno več problemov z zdravjem. Globoko rano v srce ji je zarezala nenadna smrt najmlajše hčerke, ki si je 26-letna v Piranu vzela življenje. Lani ji je za rakom umrl najstarejši sin Joško (star 56 let).

Treba je poudariti, da je vse te in številne druge udarce mogla prenašati, ker je bila verna in je vedno iskala tolažbo v molitvi. Dokler je bila zdrava, je redno prihajala v našo skupnost k slovenskim

Apostolski nuncij I. Jurkovič v Našem domu

Pokojna Zdenka Capuder

mašam in se rada družila s Slovenci.

Pokojno gospo Capuder vsem zelo priporočam v molitveni spomin.

Že vsa dolga leta je redno zadnjo nedeljo septembra t. i. maša narodov ali »Ausländersonntag«. Zadnja leta je ta slovesnost, pri kateri sodelujejo vse katoliške narodne skupnosti, v Štefanovi stolnici. Vedno smo bili navzoči tudi Slovenci. Običajno pojo močnejši zbori oziroma močno zastopane narodne skupnosti (Poljaki, Hrvati, Madžari) uvodno pesem, darovanjsko, svet in na koncu, bolj šibke narodne skupnosti pa ostalo. Letos smo Slovenci sodelovali s spevom aleluja. Vsaka narodna skupnost pripravi vedno tudi eno prošnjo, ki jo nek zastopnik skupnosti prebere v maternem jeziku. Mi smo imeli letos prošnjo za bolne. Somaševanje je vodil dunajski nadškof kardinal Schönborn. Odkar je ta slovesnost v stolnici, je vedno direktno radijski prenos.

Po maši se narodi predstavijo še pred cerkvijo na trgu s svojimi specialitetami. Naše pridne ženske so nekaj napekle, slovensko veleposlaništvo pa je prispevalo vino iz vipavskega okoliša. Bog nam je

naklonil izredno lepo vreme, tako so bili ljudje z vsem zadovoljni.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

S septembrom smo začeli z rednimi mašami tudi v Beneluxu. Najprej so bili na vrsti Genk v Belgiji, Heerlerheide na Nizozemskem, nato Eisdien v Belgiji. Tu so že potekale priprave na Slovenski dan, ki ga je društvo Slomšek obhajalo v nedeljo, 8. oktobra. Program se je začel ob 11.30 z mašo v cerkvi. Sledil je kulturno-družabni program.

V Luxemburgu je bila maša na tretjo soboto. Tokrat smo prvič imeli ministranta, našega malega Karlija Rudolfa. Za prihodnje nedelje imamo tudi že kitaristko in organistko. Pri teh mašah je zelo prijetno vzdušje. Večina obiskovalcev so mladi prevajalci, ki delajo v evropskih ustanovah. Z nami je bil gost, jezuit iz Haitija, ki se je potem pogovarjal z nekaterimi mladimi. Spoznal je njihovo življenje, oni pa težke razmere in krivice, v katerih se potaplja njegova domovina. V prihodnje bo slovenska maša v Luxemburgu vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 18.00, vedno v jezuitski

cerkvi Christ-roi. Urnik smo spremenili na željo večine Slovencev, ki so večkrat odsotni ob sobotah. Od luksemburških jezuitov smo zvedeli, da je prav tisti teden, nekaj dni pred našim srečanjem, pri njih gostoval zbor slovenskih duhovnikov. Z občudovanjem so nam pripovedovali o prelepih glasovih in mehkih slovenskih melodijah.

V Boussuju se je zbrala redna skupnica vernikov, ki so zelo veseli in hvaležni, da se morejo udeležiti slovenske maše. V Charleroiu pa se je tokrat jasno pokazalo, da je skupnost v zadnjem času močno opešala. Pogovorili smo se in sklenili, da bo redna mesečna maša ukinjena, če bo udeležencev še naprej manj kot šest. Potem se to poglavje slovenskega izseljenstva na žalost lahko zaključi ali pa bo treba najti neko drugo obliko spremljanja slovenskih kristjanov na tem področju, ki ima tako bogato duhovno in kulturno zgodovino.

V Bruslju pa je bilo opaziti, da se je začelo novo akademsko leto. Veliko je bilo novih obrazov. Tokrat, morda zaradi »dneva brez avta«, so občestvo v veliki večini sestavljali mladi. Tudi tu, kot v Luksemburgu so večinoma taki, ki delajo v evrop-

Nogometno moštvo v Bruslju

skih ustanovah. Zborček pod vodstvom Mirana Kresala je spet popestril slovesnost. Tudi v zborčku je nekaj novih obrazov. Na željo večine udeležencev smo spremenili uro sv. maše. Z oktobrom bo maša vsako drugo nedeljo ob 18.00. Za mlade uslužbenke v evropskih ustanovah smo v naš program vključili tudi mednarodno mašo za mlade, ki je vsako 1. in 3. nedeljo v Chapelle de la Resurrection (pred svetom regij) ob 19.00 in mednarodno sv. mašo za vse, ki je vsako zadnjo soboto v mesecu v Foyer Catholique Europeen ob 18.30 (Rue du Cornet 51- blizu place Jourdan). Življenje za mlade Slovence v Bruslju postaja vedno bolj pestro. Zadnje čase imamo celo nogometno ekipo. Začeli smo z nekaj porazi. Sedaj pa lahko naštejemo že nekaj zmag proti podobnim ekipam, ki jih sestavljajo mladi iz drugih držav, zaposleni v evropskih ustanovah.

p. Franček Bertolini DJ

Predsednica J. Curk v razgovoru z izletniki na poti v Mainau

Ubrali smo pot mimo mesta Strasbourg, prevozili smo tudi velik del Schwarzwalda, ki je znana pokrajina po lepoti in vabljeni naravi. Pot nas je vodila nedaleč od izvira reke Donave. Ker je bil naš čas zelo odmerjen, smo nadaljevali pot, saj je bil cilj našega ogleda otok Mainau na jezeru Konstanze. To jezero obkrožajo meje kar treh držav – Nemčije, Avstrije in delček tudi Švice. Otok sam pa pripada Nemčiji.

Takoj ob vходу na otok nas je vabljivo pozdravilo nešteto raznobarnega cvetja, ki nam je prepojilo dušo tega božjega stvarstva in vsa pota otoka so vodila v raj lepote. Na samem otoku je tudi cerkva, ki privabi nešteto zaljubljenih src, da prav na tem čarobnem otoku sklenejo zakonsko zvestobo. Tako nam je bil nemogoč vstop za ogled svetišča, ker so se poroke vrstile kar druga za drugo. Otok je znan tudi po tropskem podnebj, saj na njem uspevajo sadeži tropskih dreves: banane, pomaranče, mandarine itd. Oslepljeni od vsemogočnih lepote, ki nam jih je nudil ogled otoka, smo s težavo zapustili ta pravljčni kraj okrog 16. ure, toda odločeni, da se kmalu spet vrnemo.

Pot smo nadaljevali proti drugemu jezeru Titisee, toda le za hiter ogled, ker nas je čas zelo priganjal. Na svoje domove smo se vrnili okrog polnoči utrujeni, toda okrepčani z lepotami doživetega dne in nepozabnih spominov. Kakor je rekel gospod Kamin ob slovesu, da moramo biti zares hvaležni Bogu za stvarstvo lepote, ki jih naše oko lahko vidi in občuduje.

Gospa Doroteja Kamin, mama našega župnika Jožeta Kamina, je 26. septembra praznovala velik praznik življenja, 75. rojstni dan. O gospe Kamin bi lahko veliko napisali, saj se njen značaj odlikuje po največjih vrlinah dobre ljubeče

Gospa Doroteja Kamin na dan svojega 75. rojstnega dne

F R A N C I J A

FREYMING - MERLEDACH

Po deževnem in mrzlem mesecu avgustu nas je september privabil, da smo se v soboto, 9. septembra, v zgodnjih urah odpeljali s polnim avtobusom na izlet. Sinjina modrega neba nas je pozdravila s sončnimi žarki in ogrela naša srca s pogumom in veseljem dneva, ki je bil pred nami.

Zaključni ples v Stiringu

mame, kakor jo vsi kličemo, saj njeno dobro materinsko srce zna čutiti z vsakim, ki ga pozna.

Ljubeznivost in prijaznost še posebno bogatita njen značaj. Ljubi vse, kar je božje stvarstvo: naravo, živali, cvetje, delo z dotikom zemlje pa je njeno duševno zadovoljstvo. Gospa Doroteja ljubi vse, kar jo obkroža in zna deliti dobroto tudi med nas pri Slovenski misiji.

Njen sin, gospod Jože, ji je v veliko življenjsko podporo, čeprav velikokrat njeno ljubeče materinsko srce trepeti v strahu, ko se spušča na dolge poti in vozi v koloni avtomobilov po avtocestah. Toda njena globoka vera ga prepušča v varstvo Njega, ki zna voditi in spremljati življenjske poti.

Gospa Doroteja, čestitkam ob Vašem jubileju se pridružujemo vsi pri Slovenski misiji z največjo željo, da bi Vam bilo življenje še naprej naklonjeno v zdravju in osebnem zadovoljstvu. Ostanite veseli in zdravi! Hvaležni smo Vam za vse trenutke, ki smo jih že delili skupaj in za vsako Vašo pomoč, ki smo je

deležni. Naj Vas vodi Vsemogočni in spremlja vse dni Vašega življenja srečno in zdravo, Vam želimo vsi, ki Vas imamo radi.

Jožica Curk

BERLIN

Krstili smo Benjamina ...

Kot smo že tolikokrat poudarili, smo vedno znova veseli, ko zvmemo, da bo v župniji krst. Tako je bilo tudi devetega septembra, ko sta srečna mlada starša – mamica Natalija, roj. Kreslin in očka Frederic Gilbert prinesla h krstu svojega drugorojenca Benjamina, njun prvorojenec Florijan pa je obred radovedno opazoval. Prisotni so bili tudi oboji stari starši in sreča je sijala na njihovih obrazih!

Po krstu smo nazdravili s pravim francoskim šampanjcem, ki ga je iz domovine Francije prinesel Fredericov oče, Francoz po rodu. Malemu Benjaminu in njegovi družini želimo veliko božjega blagoslova in prave družinske sreče!

Da je naša katoliška skupnost v Berlinu vse bolj večjezična, poskrbijo mladi, ki se lepo vključujejo med nas. Tudi Frederic je nogometaš v ekipi SKV Berlin (Slowenischer Katholischer Verein Berlin).

Nogometno-kulturno obarvana sobota

Zadnjo septembrsko soboto sta zaznamovala dva zanimiva dogodka. Prvi je bilo nogometno srečanje med ekipama SKV Berlin in Nova Gorica – veterani. Opoldne je bila tekma na našem igrišču v Siemensstadtu, potem pa piknik na dvorišču cerkve sv. Elizabete in v veliki dvorani pod cerkvijo. Dogodek so obogatili naši dragi gostje – poleg nogometašev iz Nove Gorice in Črta Špacapana, nekdanjega državnega sekretarja za

Člani Svetovnega slovenskega kongresa skupaj z župnikom Dorijem, pred ostanki berlinskega zidu

Slovence po svetu, smo imeli v gosteh še Slovenski svetovni kongres ter oktet Simon Gregorčič in dramsko skupino Zvonko, oboje iz Kobarida.

Drugi dogodek se je začel ob 19. uri s slovesno mašo, pri kateri je v luči goriškega slavčka Simona Gregorčiča pel oktet z njegovim imenom. Po maši smo prisluhnili kulturnemu programu, ki ga je pripravil Svetovni slovenski kongres s tajnico Jano Čop in podpredsednikom prof. Tomažem Pavšičem, ki je imel zelo lep slavnostni govor. S filmom o Simonu Gregorčiču, ob izbranem repertoarju čudovito zapetih pesmi okteta ter s predstavitvijo Gregorčičevega življenja z dramsko skupino Zvonko, je nastal nepozaben večer. Do obisti smo spoznali pesnika, njegovo življenje, njegovo hrepenenje, njegovo veliko ljubezen do domovine, ki jo je lepo izrazil v pesmi Domovini: »Oj mati moja domovina, ljubezen moja ti edina, Bog čuvaj dobrotljivi te, Bog živi te, Bog živi te!« 24. novembra 2006, prav v dneh, ko boste brali

to številko Naše luči, bo namreč minilo 100 let od njegove smrti, zato smo še posebej ponosni, da smo tudi v Berlinu obeležili to pomembno obletnico.

Prireditve se je udeležila Monika Kartin, kulturna atašejka na slovenskem veleposlaništvu v Berlinu. Nad programom so bili navdušeni tudi nogometaši, vsi gostje pa nad Berlinom, ki jih je očaral!

Organizator srečanja je bil Mitja Zakrajšek, predsednik kluba SKV Berlin, s pridnimi pomočniki. Predvsem so pomagali starši naših nogometašev: Vera, Lojze, Nežika, Jože, Alex, Milica in seveda Mitjeva življenjska sopotnica Sonja ter mali Maximilijan. Hvaležni smo vsem, ki pridno delajo v dobro skupnosti in vabimo tudi druge, da se nam pridružijo!

M. Mošnik

ESSEN

Romanje z novim župnikom.
Letno romanje v Kevelaer, kamor

se strnejo Slovenci iz dežele Severno Porenje - Vesfalija na prvo nedeljo v rožnovenskem mesecu oktobru, je letos privabilo okrog 250 rojakov in bilo je zares lepo duhovno doživetje. Sveto mašo nam je vodstvo svetišča prestavilo v veliko baziliko in tako je bilo še najbolj prav. Tu so lahko vsi, ki so želeli, sedli v klopi, kar bi nikakor ne bilo mogoče v spovedni kapeli, kjer smo obhajali bogoslužje doslej. Sveto daritev je vodil delegat slovenskega dušnega pastirstva Janez Pucelj ob somaševanju izseljenjskih duhovnikov Alojza Rajka in Martina Mlakarja. Z njimi je bil pri oltarju tudi diakon Stanislav Čeplak, ki je s sodelavci pripravil in vodil celotno srečanje. Prepevala sta pri maši dva zbora, Slovenski cvet pod vodstvom Iztoka Kešpreta in mladinski zborček Eskala pod vodstvom Danice Ban. Zares lepo oblikovano bogoslužje je pritegnilo celotno občestvo v cerkvi, tako da so ljudske mašne pesmi prav po romarsko doživeto odmevale po veliki baziliki. Kar precej nemških in drugih romarjev je pozorno spremljalo naše bogoslužje in očit-

Župnik A. Rajk z narodnimi nošami na romanju v Kevelaerju

no so doživljali z nami globoko bogovdanost ob slovenskih spevih in melodijah.

V homiliji smo se ustavili ob Jezusovi napovedi v evangeliju, da se vsak njegov učenec nujno sreča z zahtevno odpovedjo, če hoče biti deležen božjega kraljestva. 'Izderi oko, če te pohušuje', je treba vzeti vsaj toliko zares, da izderemo vtikač TV aparata, če troši nesnago v naš dom. Mlačnosti ne sme biti v našem izseljenskem življenju. Vsi čutimo in vemo, da smo na tujem bolj izpostavljeni in moramo z večjo pozornostjo in vnemo ohranjati in graditi svoje duhovno življenje.

Danica Ban, Valerija Čeplak in Marija Rostohar

Posebej je bilo zbranim faranom v uteho dejanje ob koncu maše, ko je novi župnik in voditelj slovenske župnije v Essnu Alojzij Rajk sprejel dokument o imenovanju - uradno listino krajevnega škofa Feliksa Genna, ki ga postavlja na to mesto. Od nenadne smrti župnika Alojzija Zaplotnika, ki smo se ga še posebej spomnili v mašni molitvi za rajne, je minilo skoraj leto dni. Ves ta čas je slovenska župnija živela nekoliko okrnjeno, vsaj kar zadeva maše na nekaterih bolj oddaljenih podružnicah. Ves čas je požrtvovalno vodil župnijo diakon Stanislav Čeplak, za kar so mu zahvalno izrazili farani in narodni delegat. Hvaležno smo se obrnili tudi k novemu župniku. Ni več rosno mlad, pa je vendar pogumno privolil, da sprejme odgovornost voditelja slovenske župnije in selitev v Essen.

V svojem pozdravnem nagovoru se je novi župnik predstavil faranom: »V mojem 36. letu mašništva in 63. letu življenja mi je Bog zaupal duhovniško službo in delo med vami, dragi slovenski rojaki v Severnem Porenju in Westfaliji v okviru slovenske župnije v Essnu.

Ko me takole od blizu ali daleč pogledate, vas oko ne vara, da nisem prav mlad. Toda, moj zunanji izgled naj vas ne zavede. Vaš malo ostareli novi župnik ima mladostno srce, veliko dobre volje in pripravljenosti, da bi bil po zgledu najvišjega velikega duhovnika in dobrega pastirja Jezusa tudi za vas goreč duhovnik in dober, požrtvovalen dušni pastir.« Vernikom je priporočil svoje poslanstvo v molitveno podporo, povabil je k sodelovanju vse in poudaril, da želi nalogo voditelja slovenske župnije opravljati v bratskem sodelovanju z diakonom in prostovoljnimi sodelavci.

Na koncu smo slovesno zapeli litanije in izročili sebe in naš narod v varstvo Božje Matere. Po maši smo se zbrali okrog kapelice z milostno podobo sredi trga in zapeli nekaj pesmi, tako da so mimoidoči postali in prisluhnili.

Celjan

SOLINGEN

Že spomladi je obhajal sedemdesetletnico Franc Nedelko. Rodil se je leta 1936 v Trnovski vasi, v župniji Sv. Bolfenk v Slovenskih goricah. Do dvajsetega leta je pomagal doma staršem na kmetiji. Politične

Franc z ženo Terezijo Nedelko, ko je obhajal 70-letnico.

Mladoporočenca Mirko in Tanja Vrečar

razmere so ga prisilile, da je avgusta leta 1956 prebežal čez mejo. Nekaj časa je bil v taborišču v Avstriji, že novembra pa je odšel v severno Nemčijo, kjer je v Essnu nekaj let delal v rudniku. Zaradi zmanjšanja proizvodnje premoga se je zaposlil v tovarni. Leta 1964 se je v Sloveniji poročil s Terezijo, ki mu je dve leti kasneje rodila hčerko Andrejo. Takrat se je z družino preselil v Wuppertal. V Sloveniji si je sezidal hišo. Kasneje se je odločil, da ostane z družino v Nemčiji in se je tako poslovil od svojega doma. Sedaj uživa starost v Wuppertalu, kjer je preživel svoja najbolj ustvarjalna leta.

Vsa njegova družina se redno udeležuje slovenskih maš v Hildnu in Solingenu in zvesto sodeluje v obeh skupnostih. Od začetka so tudi redni naročniki Naše luči. Vsa slovenska skupnost jubilanu čestita in mu kliče: Bog te živi!

M. Mlakar

ODERHAUSEN

Na Slomškovo nedeljo, 24. septembra, smo imeli v Oberhausnu že tradicionalno prireditev »Kirche International«.

Pred štiriindvajsetimi leti so se župnije narodov, ki živijo v Oberhausnu, odločile, da bi v »tednu tujca« tudi na tak način opozorile domačine in domačo Cerkev, da smo del njih.

Prireditev se prične vedno s sv. mašo, kjer somašujejo dušni pastirji tujskih župnij. Med mašo že leta poje slovenski mešani zbor »Slovenski cvet«. Brez njega, tako pravijo prireditelji, bi bilo bogoslužje revnejše. Tega smo še posebno veseli Slovenci naše župnije. Niti enkrat ni ta slovesnost minila brez slovenske župnije. Hvala Bogu. Po maši pa je na vrtu

pred cerkvijo kulturna prireditev, ki traja vse do večera. Na odru se vrstijo različne plesne in pevske skupine. Letos so nastopali in prikazali ples Manilci, Poljaki, Hrvatje, Indijci, Portugalci, Španci in Slovenci. Prav zanimiv je ples nemške mongoloidne mladinske skupine. Ti so vedno nagrajeni z mogočnim aplavzom. Tudi za lakoto in žejo poskrbimo. Na voljo so različne dobrote navzočih narodnostnih skupin.

Hvaležni smo domači Cerkvi, da nam omogoči to zanimivo prireditev. Kajti kaj takega se na Nemškem ne dogaja na vsakem koraku.

Diakon Stanko

FRANKFURT

V mesecu kimavcu ali septembru, kakor običajno imenujemo deveti mesec, v naši župniji ni bilo še kakšnih prireditev ali drugih posebnih dogodkov. Če pa pomislimo na avgust in njegove letošnje temperature, potem je bila kar dobra odločitev za septembrski dopust in počitnice vseh tistih, ki so to naredili. Zato so tudi bile v septembru (tako kaže pa tudi za okto-

Kip Božje Matere v župnijski cerkvi v Lichu ob zahvalni nedelji

Gospa Flajšman se ob koncu maše zahvaljuje župniku za njegovo desetletno delo med njimi.

Šopek in majhno darilo ob koncu maše na zahvalno nedeljo

Tako smo v Lichu nazdravili ob rojstnem dnevu Marije Schmitt in župnika.

ber) naše vrste bolj redke kot sicer. No, o vremenu res ne bomo pisali in razmišljali.

Zahvalno nedeljo smo v naši župniji že praznovali tako kot je običaj po nemških škofijah oziroma župnijah na prvo oktobrsko nedeljo. Tudi slike govorijo o tem, kako so bile cerkve okrašene s sadovi zemlje. Poleg tega smo imeli tudi nekaj praznovanj na prvo oktobrsko nedeljo: to so bili rojstni dnevi preteklega meseca septembra. Med nami so bili še čisto mladi in tudi malo manj mladi: tako smo nazdravili dveletni Katarini Mertük in Mariji Bedenk ob njeni šestdesetletnici, v Lichu pa Mariji Schmitt ob njenem rojstnem dnevu. Nekateri nikakor niso mogli mimo tega, da ne bi župnika spomnili na njegov rojstni list in kaj na njem piše. V začetku septembra je minilo tudi deset let od njegovega prihoda iz Pariza v Frankfurt. Tudi to desetletnico smo v Frankfurtu pritalnili gornjemu praznovanju: v cerkvi z majhnim darilom in šopkom rož, v dvorani pod cerkvijo pa s kozarcem penečega vina in običajno malico (kranjska klobasa in kruh), kateri so pridne gospodinje dodale še pecivo.

Razmišljanja po desetih letih tukajšnjega delovanja pa so najbrž zelo različna: od ugodnih mnenj do odklonilnih stališč, največ pa je, bi lahko rekli, mlačnosti in brezbržnosti. Do župnije, Cerkve in vere. Apostol in evangelist Janez je v Razodetju, zadnji knjigi Svetega pisma, o slednjih dveh lastnostih zapisal: »Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust« (Raz 3,15-16).

rem

HAMBURG

Po dolgih poletnih počitnicah smo težko pričakovali sveto mašo in našega dušnega pastirja, gospoda Dorija. Vsi smo mu sicer privoščili njegov zaslužen počitek v domovini, toda resnično nam je v avgustu nekaj manjkalo.

V zahvalni nedelji meseca septembra se nismo zahvalili samo za lepo preživete dopuste, temveč tudi za vse lepo, kar po božji milosti na tem svetu prejemamo in k čemur spadajo tudi prijetna druženja po svetih mašah. Tokrat sta bili med nami tudi najmlajši obiskovalki, Emily in Alexandra.

Že na začetku maše pa smo se razveselili dveh poznanih obrazov, ki sta prišla med nas s težkimi kovčki, v katerih so bili spravljene inštrumenti. Prišla sta naša stara znanca z lanskega »Oktoberfesta« Jože Cencelj in Boštjan Novak iz Savinjske doline, ki sedaj že 13. leto tradicionalno igrata v Hamburgu. Tudi letos sta nam polepšala druženje po maši, mi pa smo jima naslednji dan vrnili obisk na terasi veleblagovnice Karstadt, kjer ima ansambel »Glantertaler

Z župnikom Dorijem na ogledu hamburškega pristanišča

Powermen« iz Švice pod vodstvom slovenskega Korošca Tonija Selišnika vsakoletni tritedenski aranžma. Quartet sestavlja še Avstrijec Gerhard Bieder. Lep sprejem, ki ga je ansambel pripravil hamburškim Slovencem in župniku Doriju, bo ostal nepozaben. Doživeli smo slavonspevno promocijo Slovenije, da se nam je kar milo storilo pri srcu. Bili smo ponosni, da smo Slovenci in da smo v nabito polnem šotoru lahko skupaj z ansamblom prepevali naše domače narodno-zabavne ter rodoljubne uspešnice in se zraven seveda tudi veselo zavrteli.

Najmlajših smo v hamburški skupnosti izredno veseli.

Zaobljubo z otoka Sylta, da se bomo čimvečkrat podali na skupne izlete, smo tudi ta mesec izpolnili. Dan po sveti maši se je začel tako, da smo se po skupnem obilnem zajtrku v cerkvenih prostorih odpravili iz pristaniškega mostu z ogledno ladjo po največjem pristanišču Evrope, ki je bilo že v srednjem veku pomembno trgovsko središče. Ladja je plula mimo neštetihih dokov in zanimivosti tega velepristanišča, ki pomeni okno v svet. Hamburška skupnost je bila vesela, da je lahko župniku Doriju vsaj malo razkazala mesto, v katerem živi. Povzpeli smo se tudi na 132 metrov visoko cerkev St. Michaelis, imenovano »Michel«, ki spada pod najvažnejšo znamenitost Hamburga. Po ogledu mogočne renesančne mestne hiše

Ob spremljavi kitare in harmonike smo v hamburški skupnosti še lepše zapeli.

(Rathaus) se je tudi župnik Izidor Pečovnik-Dori vpisal v knjigo obiskovalcev.

DD

INGOLSTADT

Naši slavljenji

8. oktobra je dopolnil šestdeset let Jože Zelko iz Ingolstadta. Kot prvorojenec med štirimi otroki se je rodil v znameniti prekmurski župniji Bogojini, kjer je preživel svoje otroštvo in mladost. Po končani šoli je delal doma na kmetiji in na državnem posestvu. Leta 1966 je odšel na odsluženje vojaškega roka kot planinec v Škofjo Loko. Toda po izteku vojaščine so mu zaradi nemirov na Češkem podaljšali vojaško službo, po tistem je še zbolel in se je vrnil domov šele novembra leta 1968. Januarja naslednje leto je že odšel v Nemčijo, v Ingolstadt. Najprej je delal v tovarni avtomobilov Audi, kjer je zaradi zdravstvenih težav moral po treh letih prenehati, potem je bil zaposlen v različnih podjetjih. Že kmalu po prihodu v Ingolstadt je spoznal Marijo Lipnikovo in 19. oktobra 1969 sta se poročila. V zakonu so se jima rodili trije otroci, Darja, Jože in Florjan; za njimi že rastejo trije pristrčni vnuki. Jože je

Slavljenec Maks Fludernik z vnukinjo Loren

skrben in delaven mož in oče; z ženo Marijo sta pripravila in uredila prijeten dan tukaj v Ingolstadtu, imajo pa tudi svoj dom v Sloveniji, v Zgornji Jablani pri Cirkovcah. Slavljencu pristrčne čestitke, mnogo osebnega in družinskega zadovoljstva ter božjega varstva!

10. oktobra je obhajal svoj šestdeseti rojstni dan v Ambergu naš rojak Maks Fludernik. Rodil se je kot zadnji v družini petih otrok v nekoč znamenitem flosarskem kraju v Ljubnem ob Savinji. Tam je preživel v skromnih razmerah svoje brezskrbno otroštvo in lepo mladost. Oče krojač in cerkovnik je s svojo pridnostjo skrbel, da se je družina dobro počutila. Maks si je ob domačem družinskem ognjišču privzgojil njemu lastni topel, prijazen in pristrčen čut do človeka. Po šolanju se je zaposlil v Kamniku pri Titanu. Po vojaški službi v Makedoniji v Skopju in Kumanovem je še nekaj časa delal kot ključavničar, nato pa je leta 1969 odšel preko podjetja Rudis v Nemčijo, v Amberg, kjer se je zaposlil pri Simensu. Nekdo je zapisal, da smo Slovenci bili nekoč narod furmanov in danes smo narod prevoznikov. Tako ima menda tudi Maks v svojih genih to žilico,

saj je po devetih letih odšel od Simensa in postal voznik težkega tovornega avtomobila ter je v osemdvajsetih letih prevozil več milijonov kilometrov. V Ambergu je Maks spoznal Belokranjko Anico, s katero sta se pozneje poročila. Postal je skrben oče dvema hčerka in sedaj tudi ljubeč dedek petim vnukom. Z ženo Anico sta si v Tribučah v Beli krajini zgradila lep dom, kamor rada odhajata v prostih dneh; z njima upamo, da se bosta kmalu vrnila v ta svoj dom in ga tudi čim dlje uživala in se v njem dobro počutila. Maks, iskrene čestitke in dobre želje za tvoj okrogli življenjski jubilej, Bog te ohrani še mnogo let!

V sedmo življenjsko desetletje je letos 10. oktobra vstopil tudi Franci Šprah iz Weidna. Rodil se je kot tretji v družini štirih otrok v najstarejšem slovenskem mestu, na Ptuj. Tam je preživel svoje živahno otroštvo in razposajeno mladost. Rad se spominja in pripoveduje, kako so se z vrstniki podili po mestu ter ob Dravi in počenjali fantovske vragolije. Po osnovni šoli se je učil za rudarja v Velenju in v Zagorju ob Savi. Leta 1967 je odšel k vojakom, po odsluženem vojaškem roku pa je 11. novembra 1968 odšel v Nemčijo. Najprej je

Jože Zelko, šestdesetletnik

Šestdesetletnik Franci Šprah

delal v livarni v Störnsteinu. Ko je šla tovarna v stečaj, se je zaposlil v tovarni valjanega stekla v Weidnu, vendar je leta 1975 tudi to podjetje propadlo in takrat se je zaposlil v znameniti predilnici »Südwolfe«. In sedaj po zaprtju predilnice čaka na redno upokožitev. V Weidnu je Franci spoznal brhko in vedro savinjsko dekle, Slavico s Polzele. Poročila sta se in postal je skrben in ljubeč oče trem otrokom in sedaj tudi ljubeči dedek petim vnukom. Franci je prijeten družabnik, zato je bil vselej priljubljen med rojaki, sodelavci in prijatelji. Franček, ob tvojem okroglem rojstnem dnevu ti čestitamo in voščimo zadovoljstva in božjega blagoslova!

Stanko G.

MANNHEIM

Poroka in jubilej

V Kamenškovi družini so letos dvakrat praznovali. Sredi maja se je Simon poročil z Nelli Brumm. Simon je policist v Mannheimu, nevesta Nelli pa komercialistka. Poroka je bila v Heddeshemu blizu Mannheima. Prijazno cerkev sv. Remigija so svatje popolnoma napolnili. Nevesta Nelli se je rodila v nemški družini v Kazahstanu in je že v otroških letih s starši prišla

Mimi Kamenšek s prijatelji v Halozah

v Nemčijo. Pri poroki smo slišali tri jezike: nemškega, slovenskega in ruskega, v katerem je eden starejših svatov prebral berilo. Tudi glasba na poročni gostiji je bila mednarodna, saj so poleg nemških zaigrali tudi nekaj slovenskih in ruskih melodij. Nemci, ki so živeli nekaj stoletij v Rusiji, so znali ohraniti nemški jezik in kulturo, obenem pa niso zatiskali oči in ušes pred kulturo dežele, kjer so bivali. Kot kaže, tudi Simon ne bo pozabil na svoj slovenski izvor, saj rad svoji izvoljenki kaj po slovensko pove in Nelli ga razume. Ker so njeni predniki nekoč živeli v Rusiji in so se naučili rusko, ni čudno, da

Nelli zelo hitro pobira slovenske besede in jih lepo izgovarja.

Konec septembra pa je Simonova mama Mimi praznovala okrogel šestdesetletni življenjski jubilej. Rodila se je v Beli krajini v družini Stipanič. Ko je prišla v Nemčijo, se je poročila s Tonijem Kamenškom. Rodila sta se jima dva sinova, Damjan, ki ima že sam tri sinove, ter Simon. Mimi rada poje pri slovenski maši, dobro kuha svojim vnukom, ki dobijo jesti šele, ko slovensko spregovorijo. Tako jih uči slovensko govoriti. Rada pa vzame v roke tudi frizersko orodje in koga ostriže, če je potreben.

J. M.

Kamenškova nečaka sta zaigrala na Višarjah

Novoporočenca Nelli in Simon Kamenšek

Slovenski župljani pri papeževi maši v Münchnu

MÜNCHEN

Bogoslužje narodov. V nedeljo, 24. septembra, je bila münchenska stolnica Naše ljube Gospe nabito polna. Ta večer so se tu srečevale govornice vsega sveta, saj smo se katoličani narodnih župnij v Münchnu zbrali, da bi skupaj, vsak v svoji različnosti, a v enem duhu, praznovali mašo, vrhunec in vir naše vere. Bogoslužje je ob so-maševanju številnih duhovnikov različnih narodnosti daroval kardinal Friedrich Wetter. V začetnem nagovoru je nam vernikom izrazil veselje, da lahko skupaj praznuje-

mo Kristusovo skrivnost in da je to dan, ki ob tolikih različnih jezikih spominja na binkošti.

V pridigi se je kardinal živo spomnil papeževega obiska na Bavarskem od 10. do 14. septembra. Za papeža Benedikta XVI. je obisk pomenil srečanje s svojimi koreninami, z ljudmi in okoljem, ki so mu dali pečat. »Vi pa ste naredili obrnjeno pot. Zapustili ste svojo prvo domovino in prišli sem v Nemčijo. Želim vam, da ta zares postane vaša druga domovina,« nas je nagovoril v stolnici. Nadalje je poudaril, da imamo vsi še neko

drugo domovino, ki je drugačne narave: ta domovina je Bog, je cerkveno občestvo. »Nedeljo za nedeljo se zbirate po vaših župnijah, kjer se počutite na poseben način doma in sprejete. Cerkveno občestvo in prejemanje Kristusa nas vse poveže v družino, ki presega narodnosti in meje.« Kardinal Wetter je navezujoč se na papeževe besede poudaril pomen prave vzgoje, za katero so odgovorni starši, šola in kateheti. Pozval je vse družine, naj si vzamejo čas za skupen obisk nedeljske maše, saj tako ves teden zasije v drugačni luči.

Posebej je pohvalil poljsko skupnost, ki je bila glavni organizator letošnjega bogoslužja narodov. Vsi pa smo bili deležni čudovitega petja in sodelovanja skoraj vseh narodnih skupnosti.

Krst Melisse Lotrič. Melissa Tjaša Lotrič, hči Marka in Klavdije, rojene Zobec, je prejela milost svetega krsta. Postala je božji otrok s pravico do večne sreče. Čast botrstva je prevzela krščenkina teta Kornelija, ki se je pred Bogom obvezala, da bo Melissi pomagala živeti v prijateljstvu z Jezusom z zglednim krščanskim življenjem, z molitvijo in tudi z besedo. Vsi smo veseli tega velikega dogodka in ob

Slovenski pozdrav svetemu očetu v Münchnu

Melissa Lotrič je prejela sveti krst

tem čestitamo staršem in botri. Krščenki pa želimo obilo blagoslova v življenju.

Smrt Valentina Peršina. Nepričakovano je prišla vest, da je Valentin Peršin odšel po plačilo k Bogu, kateremu je vse življenje iskreno in zvesto služil. Rojen je bil leta 1954 na Jezeru v župniji Preserje. Izučil se je za ključavničarja in je bival v Münchnu celih štirideset let. Bil je mirnega značaja in je rad pomagal, kjer koli je bilo potrebno. Zadnja leta ga je pestila sladkorna bolezen in čeprav se je strogo držal zdravnikovih navodil, je prišlo do krize. Umrl je doma, kjer je tudi pokopan. Ženi, sinu in ostalim domačim naše sožalje. Pokojnemu pa želimo, da najde mir v Bogu.

Pokojni Valentin Peršin

S papežem v Münchnu. K papeževi maši v Münchnu se je zbralo tudi šestdeset faranov naše župnije. Na sliki nas je samo en del, ker zaradi tolikšne množice vernikov, ki se je zbrala na sejmišču v Riemu, nismo mogli biti prav vsi skupaj. Prisostvovalo bi gotovo še več ljudi, vendar so organizatorji opozarjali, da napor ne bo majhen. Svojo pričujočnost smo pokazali s slovenskim napisom. Papeževa maša je bil za vse dogodek, ki nam ne bo šel v pozabo.

Novoporočenca Daniela in Roman Zver

Poroka Daniele in Romana Zvera. Zakonsko zvezo sta v Dobrovniku sklenila Roman Zver in Daniela Varga. Priči srečnemu dogodku sta bila Anica Fleger in Franc Gomboc. Novoporočencema želimo obilo blagoslova na skupni poti in jima iz srca čestitamo.

STUTTGART

Ponovitev zlate maše Pavla Uršiča in vinska trgatev v Esslingenu

V soboto, 30. septembra, se je ob 17. uri v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu zbralo veliko naših rojakov. Obhajali smo zlato mašo gospoda Pavla Uršiča, ki je deloval v slovenski župniji v Stuttgartu od 1. oktobra 1999 do 2. februarja 2003. Pri dobro obiskovanem evharističnem slavlju je sodeloval domači cerkveni zbor Obzorje in gostujoči mladinski pevski zbor iz Stare Loke, ki je spremljal zlatomašnika. Predstavniki in člani ŽPS iz posameznih skupnosti so jubilarantu čestitali in mu izročili

nabirko; vsa zbrana sredstva je zlatomašnik namenil dvema bogoslovcema na Madagaskarju. Po maši je bila v dvorani pod cerkvijo priložnostna kulturna prireditev, na kateri smo počastili jubilaranta in se obenem poslovili od zborovodkinje Marjetke Urbanič in od sodelavca Tomasa Rudolfa, ki sta odšla živeti v Slovenijo. Ob dobri hrani in dobri kapljici je srečanje potekalo vse do poznih večernih ur.

Vtisi z gostovanja v Stuttgartu: Mladinski pevski zbor iz Stare Loke

Zadnji septembrski dnevi so bili za nas, "Loške kokoške" (mladinski pevski zbor iz župnije Stara Loka), še posebej bogati. Že pred časom nas je "zlati mašnik" ata Pavle, gospod Pavel Uršič, povabil k sodelovanju na ponovitvi zlate maše v Stuttgartu, kjer je prebival več let. Tako smo pele pri maši in na prireditvi Vinska trgatev v Esslingenu ter pri maši v Magdastadu pri Böblingenu. V Esslingenu smo spoznale prisrčne otroke – skupaj smo zapeli na prireditvi, se igrali. "Loške kokoške" smo še sedaj navdušene. V Nemčijo smo prišle z veseljem in veliko radovednostjo (v zboru smo zaenkrat sama dekleta, radovednost pa je baje še posebej značilna za nežnejši spol). Ata Pavle je večkrat pripovedoval o delu in življenju slovenskih duhovnikov in Slovencev, ki živijo zunaj domovine. Imela sem neko megleno predstavo, ki se je v Stuttgartu iz dneva v dan dopolnjevala, se jasnila. Ob številnih SREČAnjih (kako lepa beseda je srečanje) smo občutile toplo domače vzdušje, izredno gostoljubnost, pozornost, domoljubnost, skrb za slovensko besedo, za slovensko pesem, za povezanost med Slovenci in še bi

lahko naštevala. Za vsem tem lahko slutim ogromno požrtovalnega dela in veliko ljubezni. Slovenski dom in ljudi v njem sem doživela kot živahno središče, srce in vez tam živečih Slovencev z domovino. Želim si, da bi se vezi in prijateljstva med doma in v Nemčiji živečimi Slovenci nadaljevale; krasno bi bilo, če bi nas prihodnje leto obiskali tamkajšnji naši sovrstniki!

Iz srca hvala dr. Zvonetu Štrublju za široko odprta vrata in srce, za gostoljubnost in dobro voljo, g. župniku Igorju za doneč smeh in navigacijo, ki je bila ob tisoč in eni enosmerni ulici še kako zaželen, družini Oblak, ki nam je tako širokosrčno odstopila stanovanje, gospodinjam, ki ste nas razvajale z dobrotami, vozniku kombija in fotografu "tovarišu" Megliču za požrtovalno in mučeniško vdanost v usodo, atu Pavlu za duhovne spodbude, pogum in veselje, hvala vsem Slovincem, ki ste nas zares lepo sprejeli medse, nam na tak ali drugačen način izkazali naklonjenost, ljubezen. Vsem Bog povrni!

Eva Omejc, študentka

Zlata maša nekoliko drugače

Da se ne bi pri zlatomašnih slavnih – pri Mariji Pomagaj na Brezjah ter pri ponovitvah v župniji Stara Loka, pri karmeličankah v samostanu Sora in pri rojakih v Stuttgartu – vse »vrtelo« zgoj okrog moje malenkosti (ki ima najmanj zaslug za ves ta »zlatomašni cirkus«), sem geslu matere Terezije nekaj lepega za Boga, pridodal podnaslov: zlatomašnik za novomašnika.

Naj se zato Vam, predragi rojaki pri Slovenski katoliški misiji Stuttgart z ljubljenim sobratom dr. Zvonetom na čelu iskreno zahvalim za prisrčen sprejem ter za Vaše

Jubilanta, organist Damjan Jejčič in njegova žena Sonja

Jubilanti iz Schw. Gmünds Alojzija Bajt, Anton Latin, Ivanka Lettig

denarne prispevke za oba bogoslovca v semenišču na Madagaskarju. Naj Vam Bog stoterno povrne.

Pavel Uršič, ata župnik

Na mnoga zdrava leta organistu Damjanu Jejčiču in ženi Sonji

2. avgusta letos je organist Damjan Jejčič slavil svojo 70-letnico, 1. oktobra pa njegova žena Sonja svoj 60. rojstni dan. Gospod Damjan Jejčič, doma iz Vipavske doline, tako kot žena Sonja, je organist v slovenski župniji v Stuttgartu že od maja 1963, se pravi kar 43 let. Z izrednim čutom za cerkveno glasbo spremlja obrede in slavlja, je pa tudi ljubitelj in odličen poznavalec

slovenske ljudske in zborovske pesmi. Kar 28 let je vodil moški pevski zbor Domači zvon, ki je štel kar 25 pevcev. Jubilantu Damjanu Jejčiču in njegovi ženi Sonji želimo še veliko zdravja, božjega blagoslova in sreče. Pa na mnoga leta!

Utrinki iz življenja skupnosti v Schwäbisch Gmündu

Trojno slavlje

V Schwäbisch Gmündu, kjer se vsak mesec na drugo nedeljo dopoldne zbira manjša skupnost slovenskih vernikov, smo v letošnjem septembru, natančneje v nedeljo, 10. septembra, proslavili tri jubilate: 60 let je letos praznoval Anton Latin, 70 let gospa Ivanka Letig in 80 let gospa Alojzija

Krst Katje Satler v Schwäbisch Gmündu

Krst Maje Hojs v Böblingenu

Bajt. Vsi trije jubilanti so zvesti člani slovenske skupnosti. Pri praznovanju jubileja smo se pri sveti maši povezali tudi z nebeško cerkvijo in se spomnili pokojnih mož gospe Ivanke in Alojzije, Prima Letiga in Alojza Bajta, ki sta umrla v istem letu in sta tudi

onadva, stebra slovenske skupnosti v Schwäbisch Gmündu. Po maši smo slavlje nadaljevali s skupnim prazničnim kosilom.

Krst Katje Satler

V nedeljo, 14. maja, je v kapeli sv. Jožefa v Schwäbisch Gmündu pre-

jela sveti krst Katja Satler. Krst, ki ga je Katja prejela med nedeljsko mašo v prisotnosti njene družine in sorodnikov, je spremljala in sooblikovala tudi celotna skupnost slovenskih vernikov in rojakov v Schwäbisch Gmündu. Katji in njenim staršem želimo veliko božjega blagoslova in družinske sreče.

Nekaj drobtinic iz življenja skupnosti v Böblingenu

Zahvalna sveta maša v Magstadtu

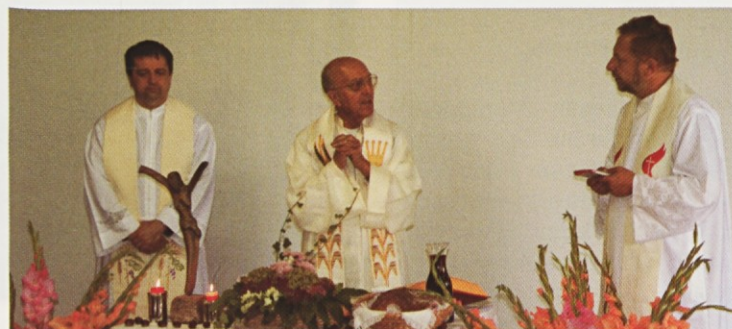
V nedeljo, 1. oktobra, je zlatomašnik gospod Pavel Uršič daroval zahvalno sveto mašo v Magstadtu blizu Böblingena za rojake, ki se zbirajo v skupnosti Sindelfingen in Böblingen. Z jesenskimi sadeži so lepo okrasili oltar na prostem, zlatomašnik jih je pri evharističnem slavlju lepo in goreče nagovoril, s petjem je sodeloval mladinski pevski zbor iz Stare Loke. Člani društva Slovenski muzikantje in župnijski sodelavci so poskrbeli za skupno kosilo. Bilo je lepo. Zahvala vsem, ki ste se potrudili in pripravili doživeto zahvalno srečanje v naravi!

Krstno slavlje Maje Hojs

V soboto, 22. julija, je v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu prejela sveti krst Maja Katharina Sophie Hojs, tretji otrok družine Hojs. Majo je krstil salezijanski duhovnik dr. Janez Vodičar. Pri lepo pripravljenem obredu so sodelovali starši in sorodniki. Maji in njeni družini čestitamo in želimo božjega blagoslova in družinske sreče.

Poslovil se je Janez Povše

3. avgusta letošnjega leta smo se v Šmartnem pri Litiji zbrali številni Slovenci iz Sindelfingna (tudi pevci). S pogrebniim slavljem smo se poslovili od nenadno umrlega prijatelja Janeza Povšeta. Pri skoku v hladne vode Jadrana mu je 27. julija obstalo srce. Rojen je bil 13. feb-

Zlatomašnik Pavle je maševal v Magstadtu.

Pokojni Janez Povše

ruarja 1937 v Šmartnem, ki je zanj ostal ljubljeni domači kraj. Janez je bil po poklicu izučen šofer in avtomehanik in vsestransko izkušen, inovativen gradbenec. Kot tak je bil znan in cenjen v njegovi firmi. Bil je dobrodušen slovenski original vesele narave, obenem pa resen, razmišljujoč in veren mož. Dolga leta je bil član društva Slovenski muzikantje Sindelfingen, kjer ga bomo številni prijatelji močno pogrešali.

Jože Rabuza

Š V E D S K A

Dogodki, ki so zaznamovali rojake na Švedskem

Prvo sv. obhajilo v Angeredu ter blagoslov avtomobilov in potnikov. Za slovensko skupnost v Göteborgu, posebej pa tudi za prvoobhajance in njihove starše, je bila nedelja, 21. maja, velik dogodek. Po dveletni pripravi so otroci: Amanda Geld, Filip in Mikaela Litrop, Rebeka Keršič in Simon Zupančič prvič pristopili k sv. obhajilu. V prvi sv. spovedi so skupaj s starši očistili svoja srca in se tako

pripravili na obisk najdražjega gosta, Jezusa Kristusa. Otroci so pod vodstvom mame Katarine in ostalih mam deklamirali slovenske pozdrave najdražjemu gostu Jezusu. Praznik je bil še toliko lepši, saj je vsa slovenska skupnost lepo sodelovala s petjem slovenskih pesmi, ki so odmevale v cerkvi sv. Pavla od Križa v Angeredu, kjer se že tradicionalno v mesecu maju ob koncu maše blagoslovljajo tudi potniki in avtomobili, s katerimi rojaki potujejo največkrat tudi domov v Slovenijo. Koliko nevarnosti, zato tudi iskrena prošnja vseh navzočih, da bi srečno potovali povsod, posebej da bi vsi skupaj srečno prispeli v nebeško domovino.

Hvala skrbnim staršem prvoobhajancev in vsem, ki so pomagali po maši pri pogostitvi otrok prvoobhajancev in vseh rojakov, ki so se udeležili slovenske maše v Angeredu. Naj dobri Bog s svojo roko varuje njih in njihove starše, da bodo ob pomoči krstnih botrov in dobrih ljudi rastle v veri v Jezusa Kristusa in v pripadnosti njegovi Cerkvi.

Zadnje slovo: Slovenska skupnost iz Köpinga se je 19. junija poslovila od **Jožefa Megliča**, enega delavnih članov SD Simon Gregorčič in enega zavzetih članov slovenskega oltarnega občestva v tem kraju.

V nedeljo, 28. maja, je bila v Köpingu slovenska maša in po njej na Husti prijetno srečanje, ki ga je s svojim obiskom in prijaznostjo popestrila Martina Bajc, gostja iz Slovenije. Jože je kot vedno poskrbel, da sta se skupaj z ženo Cencko, ki je manj pokretna in potrebuje pomoč, udeležila slovenskega bogoslužja. Kdo si je mogel misliti, da se bo v sredo, 31. maja, poslovil s tega sveta in da bo žalostna novica

prekrila kot temen oblak nebo njegovih domačih in vse slovenske skupnosti v tem kraju.

Jože Meglič se je rodil 10. decembra 1937 v Celju. Svojo mladost je preživel na Mlačah v župniji Loče. Iz skromnosti je zrasel v »bogatega človeka«, ki so ga krasile lepe kreposti skromnosti, delavnosti, poštenosti, preprostosti, domoljubnosti in predvsem preproste vernosti. Vse to je želel, skupaj z ženo Cencko, podariti otrokom: Angelci, Janku in Jožiju, in tudi naslednjemu rodu: Suzani, Simoni, Moni, Malin in Sebastianu. Kakor sta si z ženo Cencko pred 46 leti obljubila ljubezen in zvestobo v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju, tako sta z ljubeznijo in veliko pozornostjo delila svoje srce domačim in vsem, ki so se ustavljali pri njej, kakor tudi vsem slovenskim dušnim pastirjem, ki so ju obiskovali vsa leta, kar deluje Slovenska katoliška misija na Švedskem.

Alojz Macuh v pogovoru z Jožetom Megličem

V tovarni orodja v Zrečah se je izšolal. Službo je dobil v Jeklotehni v Mariboru, kjer je bil šofer. Z ženo Cencko sta si ustvarila skromni domek, kjer sta svojim otrokom nudila kruh, streho nad glavo in predvsem toplino družinskega življenja.

Življenjska pot ga je leta 1965 popeljala na Švedsko, kjer je že delal njegov brat Alojz. Tam se je zaposlil v Volvu, tovarni avtomobilov. Pridno je delal in storil vse, da bi se tudi njegova družina čimprej preselila iz Slovenije na Švedsko. In čez štiri mesece se mu je želja uresničila. Njegovi, ki jih je tako težko zapustil, so se končno preselili na Švedsko, v Köping. Največja skrb so mu bili žena in otroci. Skupaj s Cencko sta poskrbeli, da so se njegovi otroci izšolali, da so prišli do svojih poklicev in da so si ustvarili svoje družine, kjer bodo mogli nadaljevati življenje po zgledu svojih staršev. Posebej se je odlikoval po ljubezni do domovine, kamor so se kot družina radi vračali vedno znova in znova. Mlače, to je bila skrb med letom, ko sta z ženo Cencko pridno delala, da bi poleti mogli biti pri koreninah in da bi tudi njuni otroci in vnuki pili življenjski sok doma in se vzgajali v domoljubju. Kako vesel in ponosen je bil, posebej na Suzano in Simono, ki tako lepo govorita slovenski jezik, saj tako vsi naporji le niso bili zaman.

Rad je zahajal v prostore SD Simona Gregorčiča, kjer se je srečeval z rojaki, z njimi prijateljeval, da bi slovenstvo živelo še naprej. Bil je zvest in dejaven član društva. Prav tako je vzpodbujal rojake, da so se udeleževali slovenskih romanj v Vadsteni, kakor tudi slovenskih srečanj v drugih slovenskih društvih. Kako ponosen je bil

na »slovensko lipo v Vadsteni«, pa tudi na »slovensko bandero«, kjer je sodeloval kot boter obema dogodkoma. Naročnik Naše luči je bil skoraj od začetka, ravno tako Mohorjevih knjig iz Celovca. Slovenska beseda mu je bila eden najdražjih zakladov, ki ga je skušal, ob podpori svoje skrbne in pridne žene Cencke podariti naslednjim rodovom.

Dragi brat v Kristusu, Jože Meglič. Ostali boste v spominu vseh, ki so vas poznali. Za vami ostaja praznina, ki jo posebej čutijo vaši najbližji. Toda želijo vam, da v miru počivate na njivi, kjer rajni čakajo vstajenja. Bog ljubezni naj vas v njegovem kraljestvu bogato poplača z večnimi darovi. En sam velik boglonaj in na veselo snidenje v nebesih, vaši najdražji.

Zadnje slovo od Ljudmile Ručna iz Göteborga je bilo 20. junija na pokopališču na Kvibergu. V eni izmed pokopaliških kapel so se zbrali rojaki iz Göteborga, da se še zadnjič poslovijo z mašo zadušnico od rojakinje in sestre v Kristusu.

Malokdo jo je poznal, saj je živela bolj zase, skromno in preprosto. A vendar so ji rojaki pomagali, ko je

potrebovala pomoč. Z njo so se srečali s pomočjo Jožeta Drolca, ki je povabil rojake k pogrebu njenege moža Ivana. Tako je Milka, kakor so jo klicali, našla pot v cerkev, kjer se je udeleževala slovenskih maš in srečanj v župnijski dvorani. Leta 1995 je za velikonočne praznike z rojaki s Švedske romala v Lurd. Kasneje jo je zaznamovala bolezen in tako je našla »dom« v domu za ostarele, kjer so zanj lepo skrbeli. Tam so jo obiskovali tudi njeni rojaki: Toni Podgornik in Janez Tomažič, ki sta ji že prej rada pomagala, ko je potrebovala pomoč in prav tako jo je okoli božičnih ter okoli velikonočnih praznikov obiskoval slovenski dušni pastir Zvone, ki ji je nosil zakramente. Zadnjič jo je mazilil na začetku februarja, obiskal pa jo je še dober mesec pred samo smrtjo.

Milka Ručna je dotrpela in tako opravila veliko in pomembno poslanstvo. Svoj križ je prinesla na vrh kalvarije 12. maja. Skromna in preprosta, malo poznana, vendar je izpolnila veliko ter pomembno poslanstvo trpečega človeka.

Slovo od Ljudmile Ručna iz Göteborga

Njenim sorodnikom v Kobaridu in tudi sorodnikom v daljni Avstraliji v imenu rojakov iz Göteborga oziroma SKM na Švedskem iskreno sožalje in spomin v molitvi ter pri sv. maši. Naj tudi ona zasliši Jezusovo povabilo: Pojdi v veselje svojega Gospoda.

Koncem meseca julija, ko je bil slovenski dušni pastir na zaslužnem dopustu, so se poslovili rojaki iz Göteborga od Erneste Maras, katere pogreb je vodil župnik Göran iz Göteborga. Pripadala je župniji Kristusa Kralja, kjer se rojaki udeležujejo slovenske maše vsako tretjo nedeljo v mesecu. Kako lepo in prav je, da kristjani molijo za drage rajne in se udeležujejo pogrebnih slovesnosti, saj je mrtve pokopavati eno telesnih del usmiljenja, za žive in rajne Boga prositi pa je eno duhovnih del usmiljenja. Mir in pokoj v tuji zemlji tudi rojakinji Ernesti.

Letos je potekal že 13. švedsko-slovenski vzpon v slovenske hribe od 22. do 25. julija, ko je bila zahvalna romarska maša na Brezjah, pri Kraljici Slovencev. Rojaki s Švedske, skupaj s Švedi, so se zbrali v soboto, 22. julija, v Oazi miru na Podljubelju, ki jo s toliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo vodi Vlado Pečnik, kovorski župnik, katerega farani so tudi sodelovali pri podvigih osvajanja slovenskih planin. V soboto so se rojaki povzpeli na stari Ljubelj in po grebenu med slovensko-avstrijsko mejo so prispeli na Zelenico ter se vrnili v oazo tega prelepega planinskega sveta, nad katerim posebej kraljuje Stol. Večerna maša v Kovorju in gostoljubje v Oazi miru, vse to je povrnilo energijo, ki je čez dan zapuščala planince tega pohoda. Nedelja je bila

Švedsko-slovenski vzpon. Na poti proti Zelenici.

Švedsko-slovenski vzpon. Slovenska pesem se razlega v Oazi miru.

Jože Drolc s sobraty na obisku pri Tomažičevih

Prvoobhajanci iz Göteborga

nekaj posebnega, saj so planinci začeli svoj pohod z mašo v najbolj slovenski župniji v Selah na avstrijskem Koroškem. Zvone je vodil mašo v maternem jeziku in med Selani ter planinci je nastalo prijetno sožitje. Po sv. maši si je tamkajšnji župan vzel kar nekaj časa za pogovor s planinci in jim predstavil kraj. Potem se je skupina podala na kočo pod Košuto, se tam okrepčala ter nadaljevala pot proti Obirju, ki čudovito kraljuje v tistem delu Koroške. Gospod je planincem namenil lep in ne prevroč popoldan. Da pa se ne bi preveč zadrževali na

njegovem vrhu, je pripravljaval nevihto. Toda vseeno ni bil nihče moker, saj so se z vrha vsi srečno vrnili do koče in od tam nazaj k Vladu ter skrbnima, gostoljubnima zakoncema Rezki in Vinku Švabu, ki sta z dobro voljo in ljubeznijo poskrbela za dobro počutje utrujenih planincev. Tretji dan je Vlado, ob pomoči izkušenega planinca Marjana Brezočnika, popeljal skupino na Dolgo njivo, od koder so navzoči nadaljevali pot proti Tolsti Košuti. Spet lep dan, ponovno lepo ter bogato izkustvo, ob čemer mora človek reči:

Tisočkrat Bogu hvala za vsa lepa doživetja, za vsa druženja, za vsa lepa izkustva in prečudovite posnetke tega dela slovenskih planin.

Srčna hvala in obilje božjega blagoslova nad projekt Oaza miru in nad vse delo ter poslanstvo, ki ga opravlja Vlado Pečnik skupaj s svojimi sodelavci v župniji, in pri tem pogumnem projektu Oaza miru. Rezki in Vinku Švabu pa veliko moči in dobre volje, da bosta še dolgo opravljala to lepo poslanstvo.

Čestitke zmagovalcem 20. svetovnega prvenstva v lokostrelstvu v Göteborgu in zmagovalcem 5. mladinskega svetovnega prvenstva v lokostrelstvu: ženski svetovni prvakinji: Dolores Čekada, ženski mladinski prvakinji Petri Krt, bronastemu mladinskemu prvaku Urbanu Jelencu, kakor četrto uvrščenemu Mihi Koscu oziroma za ekipno 4. mesto. Veliko uspeha in še velikokrat zapeta slovenska himna, ne samo v Göteborgu, ampak tudi drugod po svetu. To je ambasadorsko delo. Čestitke.

Obisk učiteljic in učitelja iz Maribora v torek, 3. oktobra, je potekal v Göteborgs rummet in so

Martina in Anja Bajc na obisku v Göteborgu

Neža Peterle in Martina Bajc na obisku pri slovenski skupnosti v Stockholmu

Zmagovalci na 20. svetovnem prvenstvu in 5. svetovnem mladinskem prvenstvu v lokostrelstvu v Göteborgu

ga pripravili člani Slovenskega doma. Tam je bil povabljen tudi slovenski duhovnik, ki pa je bil veselo presenečen, saj je srečal ljudi iz župnij Slovenska Bistrica in Sv. Lovrenc na Pohorju. Kako prijetno je pri srcu človeku, ko obuja spomine na delo v Sloveniji. Obenem pa vsak obisk iz Slovenije zaznamuje Slovence, ki živijo v tujini. Hvala za obisk od doma, hvala pa tudi skrbnim mamam, ki so pripravile praznično obloženo mizo ter moškimi, ki so postregli z vinom. Gostom veliko lepih doživetij in izkustev na Švedskem ter še bolj zavzeto opravljanje poklica učitelja

Zlata medalja Dolores Čekada na 20. svetovnem prvenstvu v lokostrelstvu

Učiteljice iz Maribora na obisku v Göteborgu

na Živilski šoli v Mariboru. Hvala.

Pozdravlja s Švedske vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

EINSIEDELN

38. slovensko romanje

Na Slomškovo nedeljo, 24. septembra, se je v Einsiedelnu v Švici zvrstilo že 38. tradicionalno romanje slovenskih rojakov iz Švice, Kneževine Liechtenstein, sosednje Predarlške v Avstriji, Nemčije in od drugod. Med nas so prišli celo nekateri naši povratniki iz domovine in smo jih bili prav posebej veseli. Rojaki in naši švicarski prijatelji smo dodobra napolnili ogromno romarsko baziliko.

Romanje se je začelo z dopoldanskim križevim potom, ob 12.15 pa je bila slovesna sv. maša. Vodstvo slovesnosti je prevzel p. Robert Podgoršek iz Škofje Loke, ki je ob tej priložnosti z nami praznoval svojo 40. obletnico mašništva. 14 let svojega duhovništva je kot izseljenjski duhovnik podaril rojakom v Švici. Besede p. Roberta so bile kot

vedno tople in ganljive: "Če je v nas živa ljubezen do naših staršev, naše domovine, je v nas živa tudi ljubezen do Matere Marije, Matere našega naroda." Zavedati se moramo, da je Marijina ljubezen sok naših korenin, vez med rojaki doma in po svetu.

Petje pri maši je oblikoval moški pevski zbor Anton Bezenšek s Frankolovega, seveda pa tudi ljudsko petje ni umanjalo. Popoldne je sledil običajen kulturni program, saj je romanje namenjeno bogatitvi duše in duha. Tu se nam je z nepozabnim koncertom predstavil

Slovesni vstop z banderom Slovenske misije in prapori društev v Einsiedelnu

slovenski tamburaški ansambel Fermata z Dunaja. Ansambel deluje že več kot dve desetletji in ustvarjalno povezuje mlade iz druge generacije.

Med našimi gosti moram posebej omeniti državnega sekretarja za Slovence v zamejstvu in po svetu Zorka Pelikana, ki nam je s svojo prisotnostjo in tudi z lastnimi besedami potrdil, da slovenska država pozna in ceni to tako odmevno vsakoletno srečanje rojakov v Einsiedelnu. V imenu veleposlaništva in v svojem imenu nas je nagovoril tudi naš dosedanj konzul Jožef Ciraj. Romanje v Einsiedeln je bilo njegovo slovo pred skorajšnjim odhodom iz Švice. V spomin in slovo nam je pustil pomembno misel: "Vse življenje si boš grel roke ob ognju svoje mladosti." In to drži: Z vsako minuto smo starejši, a kar smo zgradili in vzdrževali, nas greje naprej. Tudi naše romanje v Einsiedeln je tak lep in topel plamen domačnosti, za katerega upamo, da bo še dolgo gorel.

DREMGARTEN / BERN

Pred petdesetimi leti, 11. avgusta 1956, sta si pred oltarjem obljubila dosmrtno zvestobo zakonca Terezija in Vittorio Rossi. Terezija je zavedna Slovenka iz današnje

Zlatoporočnica iz Berna - Terezija in Vittorio Rossi

avstrijske Koroške, Vittorio pa ima svoje korenine v Italiji. Skupno obljubo sta držala. Težko preizkušana v življenju, a vendarle neomajna in vztrajna.

Redki so zlati zakonski jubileji in zato zaslužijo toliko več pozornosti in spoštovanja. Odkar sem duhovnik, sem šele drugič vodil tako slavlje in sem si to štel v veliko čast in veselje.

V cerkvi v Bremgartnu se nas je v nedeljo, 10. septembra, nabralo kar precej rojakov in prijateljev, da bi čestitali srečnima jubilentoma. Njune oči so žarele od hvaležnosti in vsak od nas lahko vidi, da se imata res rada. Kot nalašč smo

prav na ta dan v mašnem berilu poslušali besede preroka Izaija, ki je vzklikal: "Recite njim, ki so plahega srca: Bodite močni, nikar se ne bojte." In prav to nam kliče zgled Terezije in Vittoria: Hoteti je treba, se boriti in si brez strahu prizadevati, da ljubezen ostane živa do konca. Takšno je obenem naše voščilo slavljenca: da bi srečo medsebojne topline negovala do zadnjega diha.

HÜNENBERG

Znova smo se poslavljali: tokrat v Hünenbergu. Janez in Teja Rogelj iz Sempacha nas zapuščata. Vsi vemo, da bi si želela ostati v Švici, a okoliščine so ju prisilile, da sta se po dolgih letih zdomstva morala na hitro odločiti za vrnitev v domovino. Žal je Teja izgubila službo, dohodki brezposelnih in upokojencev pa so v Švici prepičli za normalno življenje. Bog daj, da bi se tudi na Jesenicah, kamor odhajata, dobro vživela in na novo zaživela. Hvala za vse, draga prijateljca in bodita res srečna! Normalno je, da vaju bomo pogrešali in letos decembra Janez žal ne bo več oblekel Miklavževe oprave ...

Pred enim letom sta se poročila Joseph Roos in Amalija Kolenc. In prvi pomembni sad njune ljubezni je na srečo vseh že privekal na

Edinstveni spomin na zlato poroko v Bremgartnu

svet. V soboto, 9. septembra, sta srečna starša prinesla h krstu v Hünenberg prvorojenka Anamarino. Res, ta otrok je bil nadvse iskreno zaželen in pričakovan. Rojaki in sorodniki smo mlado družinico obdali ob oltarju s šopkom najlepših voščil in molitve. Krstno slavlje je vodil slovenski župnik David, z lepimi nagovori in razlagami pa je sodeloval tudi župnik Jakob, ki je nekoč Josepha krstil ter njega in Amalijo lani poročil. Bog daj, da bi mlada družinica rastle in bila vedno obilno blagoslovljena! Obenem ji izrekam tudi zahvalo, ker je tako zvesto vključena v slovensko skupnost.

Janez in Teja Rogelj zapuščata Švico

odšel je k svoji izvoljenki Ani v Slovenijo in si tam našel zaposlitev. Z vrnitvijo je prehitel svoje starše. Aleksander je bil vedno zvest slovenskim mašam, tudi on je bil večkrat Miklavž za naše otroke in vselej navdušen nad dobrimi stvarmi. Prav je, da poskusi svojo srečo v Sloveniji, ki jo je vedno ljubil kot prvo domovino. Če bi se kdaj vrnil

k nam, bi ga sprejeli s fanfarami, a to se verjetno ne bo zgodilo. Srečna naša domovina, ki v svoje naročje sprejema tako plemenite mlade iz našega zdomstva! Hvala, Aleksander, za tvoj zgled in navdušenost, ki si jo izžareval med nami!

David Taljat

ZÜRICH

Tudi mladi Aleksander Krivec iz Züricha je pri svojih 33-ih letih napravil pomembno odločitev:

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

**MAŠE IN NAŠA SREČANJA V ADVENTNEM
IN BOŽIČNEM ČASU 2006**

ROTHWELL: sobota, 2. decembra, ob 3.00 pop. - 1. adventna nedelja

KEIGHLY: nedelja, 3. decembra, ob 3.30 pop. - 1. adventna nedelja

ABERDARE: sobota, 9. decembra, ob 11.30 dop. - 2. adventna nedelja

LONDON: nedelja, 10. decembra, ob 4.00 pop. - 2. adventna nedelja

CHAPEL END: nedelja, 17. decembra, ob 3.00 pop. - 3. adventna nedelja

LONDON: nedelja, 24. decembra, ob 10.00 dop. - 4. adv. nedelja v hišni kapeli - za stanovalce Doma

LONDON: nedelja, 24. decembra, ob 8.00 zvč. - maša sv. večera v hišni kapeli - za stanovalce Doma

LONDON: ponedeljek, BOŽIČ, ob 10.00 dop. - sv. maša v kapeli Doma

ROCHDALE: torek, 26. decembra, ob 3.00 pop., slovenska božična maša v kapeli poljskega kluba (Beechwood).

LONDON: nedelja, 7. januarja 2007, ob 4.00 pop., nedelja Jezusovega krsta

SPOVED - če boste hoteli opraviti adventno ali božično spoved, boste imeli za to dovolj priložnosti pred sv. mašo ali po možnosti tudi po mašnem bogoslužju v vseh zgoraj omenjenih krajih.

OBIŠKI BOLNIKOV - v vseh krajih po predhodnem obvestilu.

NAŠA LUČ - naročnina tudi za leto 2007 ostane £15.

NEMČIJA

Svete maše v mesecu novembru 2006

STUTTGART, sv. Konrad: 5., 12., 19. novembra ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 5. novembra ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 12. novembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 19. novembra ob 9. uri.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 19. novembra, ob 11. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 25. novembra, ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 26. novembra ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 26. novembra ob 17. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC - Stuttgart: v soboto, 11. in 28. novembra od 10.00 do 12.00 v Slovenskem domu (Stafflenbergstr. 64).

Za področja REUTLINGENA

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 4. novembra, ob 17. uri.

PFÜLLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 11. novembra, ob 16.45.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v mesecu NOVEMBRU so: 9. in 23. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Kot sem omenil, je kanadska komisija obiskala taborišče že nekaj mesecev prej in izbrala za delo najspособnejše, prevsem mlade fante in dekleta. Kasneje so sprejeli tudi nekaj družin. Vendar je večina »imigracijskih« komisij (odhajajoči rojaki so bili »emigranti«, a komisije tujih držav, ki so jih sprejemale, so bile »imigracijske«) puščala družine z majhnimi otroki ali s starčki ob strani kot manjvredno blago. Tudi Angleži so kmalu pobrali nekaj mož in fantov za svoje tovarne in rudnike. Precej študentov je čakalo na štipendije raznih ameriških šol ali vsaj na potrebne sponzorje. Zame kaj takega ni prišlo v poštev, ker ata, mama in teta zaradi svojih let ne bi mogli z menoj. Ostalo je upanje na argentinsko komisijo, ki naj bi vzela, kot so obljubili, cele družine. Zdravniški pregled smo opravili hitro, nato pa čakali konzula.

Ne vem, kako se je pisal in tudi ne, kakšen je bil njegov uradni naslov, vsekakor pa je bil opolnomočen predstavnik Republike Argentine. Obiskoval je begunska taborišča v Avstriji in iskal primerne ljudi, predvsem družine, ki bi se želeti izseliti v oddaljeno deželo pod južnim križem. Pripeljal se je v velikem avtomobilu in pričel takoj uradovati v eni od za take obiske pripravljenih barak. Bil je mož srednjih let, visoke postave v elegantni temni obleki, zagorelega obraza, s črnimi brčicami. Ni bil zgovoren in delal je vtis hladnega, poslovnega človeka. Sprejemal je begunce, vsako družino posebej, v sobi za pisalno mizo, sam. Pregledal je zdravniške izvide, tu in tam zastavil v dobri nemščini kako vprašanje in podpisal dovoljenje za emigracijo v Argentino. Tudi mi, ata, mama, teta in jaz smo prišli na vrsto. Vedeli smo, da trije starejši, za ročno delo že prešibki in le en mlajši član družine nismo najbolj zaželen tip emigrantov. Odgovoriti je bilo treba na nekaj formalnih vprašanj in mene je pri tem še posebej skrbelo, če mu bo po volji moj poklic.

Še pred prihodom argentinske komisije so nas študente opozorili, naj si izmislimo kak primeren poklic, ker nas sicer ne bodo sprejeli. Po dolgem tuhtanju sem se odločil, da bom električar. Da bi lahko to rekel z več ali manj mirno vestjo, sem si preskrbel priročnik z osnovnimi pojmi o električnih napeljavah. O teh stvareh nisem imel pojma, niso me zanimale, in zato nisem knjižice nikoli do konca prebral. Ko pa me je poslanik

vprašal po poklicu, sem vendarle, ne da bi trenil, povedal, da sem električar. Kljub temu nam mož ni hotel podpisati dokumentov. Poparjeni smo odšli. Če ne bomo sprejeti za odhod v Argentino, kaj bo z nami? Tolažili so nas, da bo konzul take, ki so bili prvič izvrženi, še enkrat pregledal.

Drugi dan popoldne, tik pred odhodom, je poslanik res ponovno sprejel celo vrsto prvič izvrženih rojakov. Naša družina je bila med zadnjimi. To pot nas temnopolti gospod ni nič spraševal. Stali smo pred njim brez besed, on pa nas je prav tako molče gledal. Zdelo se mi je, da molku ne bo konca. Potem pa je zastopnik argentinskih oblasti prijel nalivno pero, hitro podpisal vsa štiri dovoljenja, zaprl črno mapo pred seboj in nas z gibom roke odslovil. Ko so se za nami zaprla vrata barake, smo se spogledali. Bili smo emigranti.

Spomnim se, kako so odhajali iz taborišča prvi transporti. Najprej manjše skupinice, skoraj neopaženo – nato pa prvi veliki transport – ki je odpeljal cvet mladine v Kanado.

V slovo je mešani pevski zbor pod vodstvom prof. Miheliča priredil v nabito polni veliki dvorani sredi taborišča koncert. Nikdar prej in nikoli kasneje nisem slišal takega petja. Peli so poznane slovenske pesmi, ki pa so dobile tisti večer poseben čar. Ta koncert ni bil le slovo od prijateljev, od rojakov, ki so odhajali, ni bilo le njihovo slovo od nas, ki smo še ostali v taborišču – bilo je naše skupno slovo od domovine tam za gorami – od živih in mrtvih bratov, soborcev, sotrpinov – bilo je slovo od dela našega srca, ki je ostajal tam. Pri zadnji pesmi je vsa dvorana vstala, pričeli smo peti vsi, grmelo je od glasov, ki so se trgali, ker so se borili s solzami.

Po koncertu sem šel sam na sprehod v noč po poljski poti k Dravi, ki je šumela nedaleč za taboriščem. Nad menoj je bilo zvezdnato nebo, v rahlem vetru je bilo slišati šelestenje dreves in skrivnostni hrup mogočne reke. Na drugem bregu se je dvigala temna lisa Goldecka, nekje za njo, daleč, daleč, je bila Slovenija. Moj odhod čez morje je bil takrat še v oddaljeni negotovosti, a tisto noč sem doživel slovo. Najprej v množici, v krikubranih glasovih, v ganotju skupnega vriska ... potem pa sam v molku noči ob pritajenem zvoku narave pod sojem zvezd.

Ozrl sem se proti Dobraču. Visok in mogočen v svoji črnini se je odražal od zvezdnatega neba. Bližala se je polnoč in z njo nov dan.

Konec

DRAGI BRALCI NAŠE LUČI

S posebnim veseljem začenjamo v tej izdaji Naše luči objavljati roman, ki je nastal takorekoč med nami. Avtorica Ani Reinhardt deli od mladih let izseljensko usodo z večino bralcev naše revije. Njeni spomini na rojstni kraj in na življenjske usode sorodnikov in ljudi svojega kraja nam bodo v marsičem živo zbudili naše osebne spomine, ki jih nosimo v sebi vsi zdomci in izseljenci.

Uredništvo se zahvaljuje avtorici, da nam je dala vse pravice za prvo objavo njenega dela v slovenskem jeziku.

Janez Pucelj, urednik

Avtorica

Anni Reinhardt se je rodila 1. aprila 1946 v Sloveniji. Šestnajstimi leti je zapustila domovino in je do osemnajstega leta delala v Aulendorfu v Nemčiji. Kasneje se je v Ravensburgu izučila za

medicinsko sestro in v tem poklicu je delala več kot trideset let, potem pa ga je iz zdravstvenih razlogov morala opustiti. Pred osmimi leti je prevzela delovno mesto cerkovnice v Altshausnu, ki ga domiselno združuje s socialnim delom v župniji. Ob vsem tem ji ostaja še dovolj časa za pisanje. Doslej je izdala dve knjigi.

Anni Reinhardt: DOLGO POTOVANJE K TEBI

PREGOVOR

Pričujoči roman »Dolgo potovanje k tebi« se dogaja v letih 1970 v komunistični Sloveniji. Gospa Reinhardt opisuje življenjske zgodbe in trpljenje njenih znancev, ki so kljub preganjanju Cerkve zvesto obstali v svoji veri v Boga in so bili zaradi tega deležni prenekaterih šikan in preizkušenj.

Udarce življenja, ki jih ni manjkalo, so ti ljudje sprejemali in prenašali v zaupanju v božjo pomoč. V

središču dogajanja je Ivan, ki je že kot mladenič prejel nalogo cerkovnika in svoji župniji: po vojaški službi se je poročil, vendar je zakonska sreča trajala le kratek čas. Doživel je hudo nesrečo in prav kmalu potem mu je umrla mlada žena. Njegov sin in očetovski prijatelj župnik Pikl sta mu stala ob strani v težkih časih. Nekega dne so oblasti zaprle župnika Pikla zaradi »ščuovanja ljudi« in po Ivanovem posredovanju pri škofu je bil po nekaj tednih izpuščen. Na koncu umre župnik Pikl. Tudi Slavko, Ivanov sin, je moral v svojem življenju skozi hude preizkušnje.

Anni Reinhardt opiše na svoj živahen in neposreden način osebna doživetja in nam želi prikazati, kako naša krščanska vera dejansko pomaga obvladati vsa nasprotovanja in življenjske usode.

Župnik Hermann Rundel

POSVETILO

V spomin Adolfu Piklu, učitelju, duhovniku in očetovskemu prijatelju.

ČASI

Časi so bili vse prej kot dobri v tistih povojnih letih 1950–1960. Ljudi so spremljale najrazličnejše stiske. Zdelani od težkega dela na polju, v vinogradu in hmeljišču so iskali svojo tolažbo in moč v veri in za Boga jim ni bila nobena pot predolga.

Župnik Adolf Pikl je razumel svoje farne otroke in ti so ga imeli zares radi, čeprav ne prav vsi. Dolnja Štajerska, vzhodni konec Slovenije, je v vojni utrpel hude izgube. Tudi politično so nastale velike spremembe in tako je bil župnik s svojo neposrednostjo marsikomu med visoko gospodo trn v očešu. Njemu pa je bilo precej vseeno. Tukaj sem, je menil, ker me je Gospod hotel imeti tukaj. In na tem mestu, kamor me je postavil, hočem dati vse od sebe, pa tudi za ceno življenja. Prevzel sem to župnijo in zanjo želim biti dober duhovnik. Tako je zastavil svoje delo z velikim zaupanjem v Boga in samozavestjo, dobro vedoč, da ima gori na Svetih gorah mogočno priprošnjico.

Se nadaljuje

PRAVIČNOST

Na televiziji so sporočili, da bodo kmetje stavkali, ker jim trgovci ponujajo prenizko ceno za odkup sadja in poljskih pridelkov.

»Oči, ti se pa vedno jeziš, da so vse te stvari v trgovini predrage, kajne,« se obrne Lučka k staršem.

»Saj niso krivi kmetje, da so dragi njihovi pridelki, pač pa trgovci, ki želijo preveč zaslužiti na račun kmetov in nas, ki moramo hrano kupovati,« pojasnjuje oče. Mama pripomni: »Kmetje se po pravici pritožujejo, kajti cene njihovih pridelkov narastejo zaradi prevoza, skladiščenja, pristojbin za tržnice in veletrgovine. Vsak bi rad še nekaj zaslužil, predno pride jabolko do nas.«

PRAVIČNOST DAJE ČAST NARODU!

Otrokom je treba razložiti, da so tudi takšne trgovine, ki posebej skrbno gledajo na pošteno trgovanje in ne samo na dobiček. Tam za vsako stvar plačamo zares samo tisto, kar ta dejansko stane, da pri tem vsi dobijo pravično plačilo. Pri tem nihče nikogar ne izkorišča in ne vzame pretiranega plačila za svoje delo.

Otroci poznajo pojem pravičnosti, ni pa nujno, da bi ga znali vedno pravilno prenesti v življenje. Tu je potrebna vzgoja. Če je npr. nek otrok doživel nekaj hudega, in ga vprašamo za razsodbo, bo otrok pogosto odmeril nesorazmerno kazen. Otroku se pogosto zdi nepravilno tudi obnašanje staršev ali učiteljev. Zato se je treba s to temo soočiti v pogovoru. Otrok mora razumeti vsaj to, da takrat, ko smo na nekoga jezni, ne moremo pravično presoditi. Takrat nas vodijo nagoni, ki so zelo egoistični.

Najprej se je treba pomiriti od krivice in šele potem presoditi, kako ravnati.

POSKUS

Kupimo dve enaki čokoladi, ki imata v različnih trgovinah različno ceno. Čokoladi razlomimo vsako na svoj krožnik. Otroku zavežemo oči in postavimo na vsako stran mize en krožnik s koščki. Otrok poskusi čokolado z enega nato z drugega krožnika in ugotavlja, če je dražja tudi boljša.

"Tako sem zaljubljen v Lenko, da ne vem, kako bi ji to povedal."

"Ko jo boš srečal, ji reci, da jo imaš tako rad, da še jesti ne moreš več," mu svetuje prijatelj. Ko Janez spet sreča Lenko, zardi in ji plaho reče:

"Lenka, ko te zagledam, me mine ves apetit."

Policist si je kupil novo digitalno ročno uro. Ponosno jo je takoj zapel na roko in jo v službi pokazal kolegom. Naenkrat ga eden od kolegov vpraša:

"Ti, Janez, koliko je ura?"

"Pet deljeno s sedemnajst! Koliko je to, si pa sam izračunaj!"

Gasilec pri požaru poskuša rešiti starejšo gospo.

Gasilec na lestvi, spodaj razpeta ponjava, gospa na balkonu.

"No, gospa, sedaj pa stisnite zobe, primite me za roko, nato pa se bova spustila po lestvi."

"O, potem moram pa nazaj v stanovanje. Zobe imam v kopalnici."

"Moj sin bo gotovo inženir," reče prva mamica,

"vsako igračko, ki jo dobi, razdre in jo potem spet sestavi."

"Moj bo odvetnik," reče ponosno druga, "nenehno se prepira s prijatelji."

"Moj bo zanesljivo natakár," vzdihne tretja, "sploh ne pride, ko ga pokličem."

Skupina delavcev komunalnega podjetja za urejanje zelenic je prišla v novo naselje z namenom, da uredi okolico. Skupinovodja na kraju ugotovi, da so pozabili lopate in zato pokliče poslovodjo, ki mu odgovori:

"Dobro, lopate homo poslali takoj, ko bo mogoče, a ljudem povej, da se bodo morali ta čas na žalost naslanjati drug na drugega."

Gorenjec je kupil novo stanovanje in se pohvalil prijatelju:

"Kupil sem novo stanovanje. Povem ti, to je zadnji krik arhitekture! Pri vratih lahko pozvoniš z nogo, z brado, z laktom, s čelom ..."

"A tako, normalno, z roko, se ne da?"

"Lahko. Ampak saj vendar ne boš prišel na obisk praznih rok?"

Andrej, ki je zaprosil za neprofitno stanovanje, se je oglašil na stanovanjskem oddelku občinske uprave in vprašal, kdaj lahko pričakuje stanovanje.

"Čez dvajset let!" mu je odgovoril referent.

Andrej se je napotil proti vratom, nato pa zastal in vprašal referenta:

"Naj se oglašim zjutraj ali popoldne?"

Križanka 609

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10							■	■
11						■	12	13
14	15		■	16	■	17		
18			19		■	20		
21			■	22	23			
24			25					
26		■	27		■	28		
29	■	30			31		■	32

VODORAVNO: 1. stara Marijina božja pot na Štajerskem, 10. mesto v Sibiriji, zahodno od Bajkalskega jezera, 11. področje neke dejavnosti, 12. OSC, 15. Mahnič Anton, 16. dvaindvajseta črka slovenske abecede, 17. SRI, 18. predmet, ki naj bi imel nadnaravno moč in ga preprosta ljudstva častijo po božje, 20. TAN, 21. edino, 22. neresnične vesti, izmišljotine, 24. oznaka gorske pohodniške poti, 26. mesto v Mezopotamiji, iz katerega se je Abraham odpravil na pot v obljubljeno deželo, 27. veznik, 28. zvišana nota, 29. osemnajsta črka slovenske abecede, 30. slavni hunski kralj, 32. enaindvajseta črka slovenske abecede.

NAVPIČNO: 1. mlečni izdelek, 2. napovedovalec vremena, 3. namišljen zemeljski obod, ki deli planet na severno in južno poloblo, 4. mednarodna potovalna agencija, ki ima tudi lastno letalsko floto, 5. starodavno ljudstvo v Italiji, ki je imelo visoko razvito kulturo in so ga v petem stoletju pred Kristusom podjarmili Rimljani, 7. prostor, kamor se shranijo okostja arheoloških izkopanin, 8. osemnajsta črka slovenske abecede, 9. šesta črka slovenske abecede, 13. nanašajoč se na srake, od srake, 14. filmski ustvarjalec, 18. kost v stegnu, stegenica, 19. deseta črka slovenske abecede, 23. Emilijan Cevc, 25. velika riba, 30. prva črka slovenske abecede, 31. trinajsta črka slovenske abecede.

REŠITEV KRIŽANKE 608

SVETA MAŠA; MARIJAN; V; EG; AVTOR;

TANK; RIGA; BARBI; O; KUTA; ČELO; RN; SPANEC; EDITOR; TE; SINAJ; MIT

601A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

Spoštovani!

Po naključju sem dobil vaš E-naslov. Imam samo eno prošnjo, iščem svoje prednike, ki so živeli v Franciji. Ki so živeli, sem dejal predvsem zato, ker je malo verjetnosti, da bi še živeli, razen njihovih potomcev, prijateljev in znancev. Prosim vas, če mi lahko pomagate na kakršen koli način. Predno nadaljujem s svojim pisanjem, se vam na kratko predstavim.

Sem Jakob Paurič, živim v Mariboru, v Sloveniji. Sem upokojenec. Amatersko se ukvarjam z rodoslovjem. Torej iščem teto Elizabeto Paurič in Nežo Holc (oba priimka sta rodbinska). Rojeni sta bili pri Sv. Antonu v Slovenskih goricah, pošta Cerkvenjak blizu Maribora, v Sloveniji. Po domnevah sta moji dve teti živeli na območju v kraju »Cambrin, Code postal 62149 (CAMBRIN PAS DE CALAIS)«. To sklepam po eni najdeni razglednici iz leta 1937. Žal nobenega drugega podatka ne vem. Zelo, zelo Vam bom hvaležen, če mi boste kakorkoli lahko pomagali v okviru vaših možnosti.

Jakob Paurič

Ul. Rose Luxemburg 51, 2000 Maribor, Slovenija
Moj E-naslov: jakob.pauric@triera.net

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJISČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije

v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvlo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva pač ni avtomatična, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasillo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@ems.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 23 EUR • Slovenija 5.000 SIT • Švedska 210 SEK • Švica 35 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 39 AUD • Kanada 36 CAD • ZDA 28 USD • Hrvaška 174 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.bitconnect.com/skm-London/>
župnik: **Stanislav Cikanek**
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRILIJA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, rue du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com
duhovnik v pokoju: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukan**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 81310 Šentjernej
e-naslov: zupnja.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domoni, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucelj@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skmberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skmberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
e-naslov: lrjak@hotmail.com
diakon: **Stanislav Čepлак**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: skm.in@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Staffenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.k@oleco.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Olgastralße 137, 89073 ULM
T (*49) 0731 - 272 76
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvorak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

S R B I J A

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

RAFAELOVA DRUŽBA, Poljanska 2, SI-1000 Ljubljana, tel. (*386) 1-438 30 50, faks (*386) 1-438 30 55

Poslovni račun pri NLB d.d.: 02014-0253581535, voditelj: **Janez Rihar**, Podbrezje 151, 4202 Naklo, tel. (*386) 4-532 94 40

Teden duhovnosti in kulture v Črenšovcih

*Slovesnost blagoslovitve
pomnika prekmurskemu
izseljenstvu*

Blagoslov pomnika, ki naj povezuje matiko z izseljenstvom.

Ples mladih folkloristov iz Beltincev

*Godci Srakove bande so zbrane
navdušili.*

*Ples kot izraz prekmurske
pripadnosti veri in kulturi*

*Novi škof dr. Marijan Turnšek in evropski poslanec
Lojze Peterle*

Slovenska Cerkev skrbi za vse svoje rojake po svetu.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₆

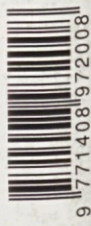

920061157,9

COBISS

ISSN 1408-9726

9 771408 972008